

Tiểu Trúc Yêu

Contents

Tiểu Trúc Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	45
10. Chương 10: Phiên Ngoại. Hoa Tỷ Muội	53

Tiểu Trúc Yêu

Giới thiệu

Thể loại:Ma Vương đạo trưởng tình phân công x Ma nhân yêu tình trang thuần thụ, cổ đại, sinh tử,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-truc-yeu>

1. Chương 1

Yêu tình không hẳn đều là kiểu hình quyến rũ.

Trong núi có một trúc yêu, chính là không phải dạng đó.

Y có phong thái, một thân thanh y văn nhã với mái tóc đen, hàng mi như tranh vẽ, đôi mắt ôn nhu hòa khí, nhàn nhạt biểu lộ ba phần ý cười.

Y là do Đạo trưởng nuôi lớn ở trong núi. Từ lần đầu xuất hiện linh thức đến lúc tu thành hình người, mọi cử động đều không tự chủ mà học theo bộ dáng của Đạo trưởng.

Đạo trưởng tu hành ở trong núi, Trúc yêu an vị ở ngoài cửa sổ thổi khúc trên cây.

Đạo trưởng bị quấy nhiễu tu hành, mấy chục năm qua không hề tiến bộ. Nhưng mỗi khi hẩn ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn vào đôi mắt tao nhã mỉm cười của yêu vật kia, lại buộc lòng phải thở dài một tiếng, nhắm mắt không nói.

Trúc yêu mỉm cười hỏi: “Đạo trưởng, tại sao ngươi tu hành?”

Đạo trưởng nói: “Phàm trần nhiều khổ.”

Trúc yêu không rõ: “Cô độc ở đây khổ tu trăm năm, sẽ không khổ?”

Đạo trưởng hỏi: “Vậy vì sao ngươi tu hành?”

Trúc yêu nói: “Tu thành hình người, hóa yêu khí, đi hưởng phàm trần cực lạc.”

Đạo trưởng thật lâu không đáp.

Trúc yêu thấp thỏm trong lòng: “Đạo trưởng...”

Đạo trưởng nói: “Đừng đi.”

Bởi vì bản tính Trúc yêu là yêu vật, không thể hiểu được trái tim vô dục vô cầu kia của Đạo trưởng.

Y ở trong núi ngậy ngốc đến phiên muộn, liền xuống núi đi vào trong thành, lưu luyến thanh lâu sở quán, đối với phàm trần cực lạc nóng lòng muốn thử.

Trải qua mấy ngày thấp thỏm, bất chợt có một người lặng yên không một tiếng động áp sát ở phía sau y, trầm giọng nói nhỏ: “Tại sao ngươi muốn tới đây?”

Tâm hồn Trúc yêu rung động, kinh hoàng muốn trốn.

Người đến chặt chẽ ôm lấy vòng eo của y, ma khí âm u lặng lẽ lan tỏa: “Giun để phàm tục, làm sao có thể đem đến cho ngươi vui sướng cực hạn?”

Trúc yêu há miệng muốn gọi một tiếng “Đạo trưởng cứu ta”, đã bị bắt vào hang động sâu thẳm.

Trong động quỷ hỏa trong suốt, toàn thân Ma vật có hắc khí bao phủ, chặt chẽ ôm Trúc yêu sâu trong lòng ngực: “Bản tọa mới có thể, cấp cho ngươi.”

Y phục Trúc yêu bị xé nát vụn, tóc đen ngổn ngang, kể cả vỏ bọc ôn văn nhã nhĩ kia cũng không còn khoác được nữa, hai mắt rưng rưng nghẹn ngào xin tha. Khóe mắt tuần tú xinh đẹp nho nhã tràn ngập tình sắc hoa đào yêu mị, phảng phất giống như trời sinh y chính là nên dụ người như vậy.

Trúc yêu đã dùng hết khí lực, nặng nề hôn mê trong lòng Ma vật.

.....

Khi Trúc yêu tỉnh lại, đã thấy một mảnh bầu trời trong xanh rất đẹp.

Trong núi cây cỏ xanh um, hương hoa ngào ngạt.

Đạo trưởng bạch y tiêu sái, đang ngồi ngay ngắn dưới tàng cây đốt hương pha trà.

Trúc yêu thở dài một hơi, đỡ trán lẩm bẩm: “May mắn chỉ là giấc mộng.”

Y kéo thân thể uể oải không chịu nổi đi đến trước mặt Đạo trưởng. Trên gương mặt tuần tú bày ra vẻ sầu khổ ba thật bảy giả: “Đạo trưởng, phàm trần quả nhiên thực khổ.”

Trong mộng, cự đại kê dưới khổ Ma vật kia mỗi ngày đều khiến cho ba hồn bảy phách của y bay đi không biết nơi nào. Đến nay hồn phách vẫn ở trên mây, trong huyết còn lộ ra một chút tư vị tê dại chưa hết thòm thèm.

Đồng tử Đạo trưởng trở nên thanh lãnh, trầm mặc châm trà.

Trúc yêu uống chút trà nóng, cảm giác khủng hoảng xấu hổ không nói rõ được cũng không thể tả rõ trong lục phủ ngũ tạng mới được rút đi, lập tức đã trở lại một bộ dạng phong nhã nhẹ như mây gió: “Đạo trưởng, người từng có phạm trần trong người không?”

Đạo trưởng ngược mắt, nhìn về phía Trúc yêu.

Trúc yêu nhột nhột cười, ý cười nơi đáy mắt không nhiều cũng không ít, ôn nhu pha lẫn tự phụ.

Một con gấu trúc con nhỏ nhỏ tròn vo chui vào trong lồng ngực Trúc yêu, mềm nhũn làm nũng.

Trúc yêu giơ tay, từ trên không gỡ xuống một cành cây đầy trái, hai ngón tay thon dài như ngọc kẹp lại, đút cho cái bánh bao nhỏ trắng đen xen kẽ kia ăn.

Tâm hồn đạo trưởng rung rẩy, giữa mi tâm mơ hồ có hắc khí chợt lóe lên.

Hắn nói với Trúc yêu: “Ta sinh ra ở trong núi Thanh Nguyệt, thuở nhỏ theo sư phụ tu thân vấn đạo, chưa bao giờ nhiễm phạm trần.”

Trúc yêu cười giòn nói: “Một lần cũng không có?”

Đạo trưởng nhắm mắt: “Không có.”

Trúc yêu than thở: “Đạo trưởng, không dính vào, trong lòng liền không có phạm trần sao?”

Đạo trưởng nói: “Đúng.”

Trúc yêu nói: “Nhưng ta lại cảm thấy được, phạm trần vốn là ở trong lòng.”

Chén trà trong tay Đạo trưởng rơi xuống đất, bắn ướt thanh y của Trúc yêu.

Trúc yêu nhìn gương mặt thanh lãnh đậm mạc của Đạo trưởng, trong lòng bỗng nhiên bốc lên niềm vui mừng mơ hồ bí ẩn, y nói: “Đạo trưởng, phạm trần của người đã động?”

Đạo trưởng giận dữ, phẩy tay áo bỏ đi, đóng cửa lại tĩnh tọa khổ tu.

Trúc yêu vẫn cười, y ôm cái bánh bao nhỏ mềm nhũn kia nhảy lên cây, gương mặt cúi thấp xuống ôn nhu thối sáo.

Đó là ca khúc y nghe thấy ở trong mơ. Nữ tử bên trong thanh lâu sổ quán nào đó dùng giai điệu mềm nhẹ triền miên nhẹ nhàng xướng:

“Quân có lược bạch ngọc, ta nguyện vấn tóc đen.

Mi người ánh trắng nhỏ, phấn mỏng nhuộm vàng mây.

Hồng loan vượt gió ấm, mềm giọng hỏi là quân...”

Trong phòng loảng xoảng một tiếng vang thật lớn.

Trên mi tâm Đạo trưởng không nhiễm phạm trần lại có sát khí như ẩn như hiện, dần ma tính sắp dâng trào xuống đáy lòng.

Yêu tinh trên cây vẫn cứ vô tư không biết, còn cười thối đậm khúc nghe thấy trong thanh lâu, trêu chọc dục niệm hắn vừa mới đè nén.

Đạo trưởng đột nhiên hét một tiếng, miễn cưỡng đè ma vật trong cơ thể xuống, một ngụm máu tươi phun ra.

Gấu trúc nhỏ trong lồng ngực Trúc yêu sợ đến run run một cái, bay nhảy chạy đi mất.

Trúc yêu ngửi thấy được mùi máu tanh, có chút hốt hoảng đi đến trước phòng Đạo trưởng: “Đạo trưởng? Đạo trưởng!”

Đạo trưởng hành công vận khí, ma vật rít gào giãy dụa, thần phách hung ác xung kích tâm hồn hắn. Trong cổ họng hắn có mùi tanh ngọt, âm thanh đè nén oai lệ quát một tiếng: “Cút!”

Trúc yêu có chút oan ức, đứng ở ngoài cửa phòng Đạo trưởng than thở: “Đạo trưởng, ta sai rồi, ta không nên thổi khúc dâm diễm này quấy nhiễu người tu hành.”

Trong mũi đạo trưởng đều là mùi thơm thanh nhã mê người của Trúc yêu, hấn cắn răng nghiêng lợi nói: “Biết sai rồi liền lặn xa một chút!” Lời còn chưa dứt, tâm mạch rung động liền bức ra một ngụm máu tụ.

Trúc yêu ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, có chút nóng nảy: “Đạo trưởng!”

Đạo trưởng tụ khí xuống đan điền, tỏa hồn vào linh đài, phong bế ngũ giác, không nghe không nói, chăm chú chống đỡ tâm ma.

Ma vật như mụn độc ăn vào xương, thâm trầm ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ: “Người quên được không?”

Đạo trưởng nói: “Ta không quên được, phải làm thế nào đây?”

120 năm trước, Thanh Nguyệt sơn.

Ở trong núi, một bạch y đạo trưởng đứng dưới ánh trăng, gặp một tên Mị Ma.

Mị Ma dưới ánh trăng ôn ôn nhu nhu cười yếu ớt: “Đạo trưởng.”

Hai ngón tay Đạo trưởng tầng tầng đánh vào ấn đường, oai lệ quát một tiếng: “Đi!”

Hắc khí trên mi tâm gặp đòn nghiêm trọng, nhanh chóng rút đi.

Trúc yêu buộc lòng dùng hết sức lực phá tan kết giới của Đạo trưởng, hốt hoảng nhào vào bên trong: “Đạo trưởng.”

Đạo trưởng ngẩng đầu, thân thể mềm mại ấm áp của Trúc yêu vừa vịn nằm vào trong lồng ngực hấn. Đạo trưởng cúi đầu, khoe môi dính máu nhẹ nhàng lướt qua vài sợi tóc của Trúc yêu.

Trúc yêu lau chùi vết máu trên khoe môi Đạo trưởng, trong lòng hổ thẹn không thôi: “Đạo trưởng, sau này ta sẽ không bao giờ quấy rối người tu hành nữa.” Từ nhỏ y đã có thói quen quấy rối bên người Đạo trưởng, chưa từng nghĩ rằng nó sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Đạo trưởng nhắm mắt than thở: “Thôi.”

Trúc yêu vẫn dựa vào trong lồng ngực hấn không chịu đi: “Đạo trưởng...”

Hơi thở của yêu vật luôn có chút nguội lạnh, lại mang theo hương thơm như dòng suối tinh khiết ẩm ướt trong khe núi, từng tia từng sợi xuyên vào trong mũi đạo trưởng.

Đạo trưởng gơ tay, muốn xoa xoa tóc y, ngón tay lại lơ lửng ở giữa không trung, không biết nên hạ xuống hay không.

Trong lòng Trúc yêu có chút hổ thẹn, lại có chút oan ức. Y nửa chơi xấu nửa làm nũng nói: “Thôi là có ý gì?”

Đạo trưởng nói: “Không được hồ nháo, người nhanh chóng nắm vững tu hành. Thiên kiếp sắp tới.”

Trúc yêu được Đạo trưởng dẫn dắt, từ thời điểm xuất hiện linh thức, đến nay đã tu hành nghiêm chỉnh hết tám mươi mốt năm.

Lượt Thiên kiếp thứ nhất, sắp đến.

Trúc yêu lười nhác từ nhỏ quen rồi, cả ngày không phải ở trên cây thổi sáo, cũng là ngồi dưới tàng cây treu chọc gấu trúc con.

Bảy, tám cái bánh bao nhỏ trắng đen xen kẽ nhào tới lấp đầy trong lòng y, hoạt bát vui vẻ cọ tới cọ lui.

Trúc yêu sung sướng vuốt ve nhúm lông bù xù của mấy bánh bao nhỏ, uống rượu hoa đào của mấy con khỉ tự ủ trong núi, vui vẻ biết bao.

Thiên kiếp?

Đó là cái gì?

Lông bù xù sao?

Có thể vuốt sao?

Trong phòng, Đạo trưởng vận công hoàn tất, nhìn Trúc yêu sống phóng túng dưới tàng cây, bắt đắc dĩ nhủ mảy lại.

Trúc yêu nâng chén với hần, tao nhã mỉm cười: “Đạo trưởng, nếm thử rượu mới năm nay đi, không say lòng người.”

Đạo thử dài một cái, nhận mệnh bắt đầu bố trí trận pháp ở trong núi, giúp tiểu yêu tinh tâm lớn như cái đầu kia chống đối Thiên kiếp.

Bên trong núi Lịch Nhi chỉ có một con yêu quái như Trúc yêu này, cũng chỉ có một người đạo trưởng này.

Những cây cỏ sinh linh khác, hoặc là linh thức chưa hiện ra, hoặc là chết trong Thiên kiếp, tu thành hình người lác đác không có mấy tên.

Trúc yêu biết mình chọc giận Đạo trưởng, mấy ngày nay đều thức thối không có tiếp tục đi dạo hay thổi sáo ở ngoài cửa Đạo trưởng, chạy đến phía sau núi đi tìm Hầu Vương chơi cờ.

Hầu Vương cả ngày trầm mê ủ rượu, học làm người chỉ học đến bảy tám phần. Mỗi khi chơi cờ đều bị Trúc yêu bắt nạt đến vò đầu bứt tai, vòng vòng đã muốn thua Trúc yêu hai vò rượu ngon.

Trúc yêu mỗi tay mang một vò rượu, trên bả vai lại có một con gấu trúc nhỏ béo ị lông xù đang ngồi, hí ha hí hửng đi trong thung lũng.

Bỗng nhiên, phía trước có một trận hàn khí ác liệt kéo tới.

Về mặt Trúc yêu trở nên nghiêm túc, đem gấu trúc và rượu nhẹ nhàng đặt ở trên bãi cỏ phía sau hòn đá, hai tay kết ấn cảnh giác nắm chặt ống sáo.

Một đạo sĩ cầm kiếm đi đến, đứng trên đỉnh núi từ trên cao nhìn xuống Trúc yêu, đôi mắt âm hàn.

Trúc yêu nghe Đạo trưởng nói qua, đạo sĩ không có kiếm chính là tu đạo tiêu dao, cộng sinh cùng trời, một mình ta tiêu dao, tự tại tu hành.

Đạo sĩ cầm kiếm chính là tu đạo thiện ác, trừ gian diệt ác, phục yêu hàng ma.

Trúc yêu tự nhận là một con yêu quái tốt, nhưng đạo sĩ trước mặt này tựa hồ đã chuẩn bị muốn thu y.

Đạo sĩ rút kiếm, kiếm Tru Ma khắc ấn vàng lấp lánh, oai lệ quát một tiếng mang theo vạn trượng kim quang bay tới muốn bao phủ Trúc yêu.

Trúc yêu cười khỏ. Một thân thanh y phất tay áo, yêu khí nhu hòa hóa kim quang thành mưa phùn.

Đạo sĩ oai lệ hét lớn: “Ma vật, nạp mạng đi!”

Trúc yêu dở khóc dở cười, vẫn ôn ôn nhu nhu một bên vừa chặn vừa lui: “Vị đạo trưởng này, tuy ta là yêu vật, nhưng từ nhỏ đi theo Tiên môn chính đạo, ngài tội gì gây sự với ta?”

Đạo sĩ cười lạnh, bên trong đôi mắt âm lệ càng mang hận ý ngập trời: “Ma vật, ngươi còn muốn giả vờ giả vệt đến khi nào!”

Trúc yêu bị hần gây khó dễ, từ bên trong cổ áo lấy ra hạt châu Đạo trưởng đưa y dùng để tránh thiên kiếp. Yêu lực hóa thành lực đạo, mạnh mẽ đánh về phía ngực đạo sĩ.

Đạo sĩ bị đánh ra ngoài mấy trượng, ngực phổi bị thương, miệng phun máu tươi, không dám tin mà nhìn hạt châu trong tay Trúc yêu: “Trầm... Khụ khụ... Trầm Tâm Lệ!”

Trúc yêu hoàn toàn không kịp mở miệng, đạo sĩ bị thương nặng lại cầm kiếm đâm tới y một lần nữa. Có vẻ hôm nay tên này nhất định muốn diệt trừ tiểu yêu vô tội không làm ác như mình đây a.

Trong lòng Trúc yêu dâng lên một luồng tàn bạo mơ hồ. Ngón tay thon dài như ngọc nắm hạt châu, muốn trực tiếp đánh gã đạo sĩ đáng ghét này hôn phi phách tán.

Bỗng nhiên, một đạo khí nhu hòa từ trên trời giáng xuống, phân tách giữa hai người đang giương cung bạt kiếm: “Dừng tay.”

Đạo trưởng bạch y thanh lãnh, phát trần nhẹ bay, trong lòng ôm một con gấu trúc tròn vo nhỏ nhỏ.

Đạo sĩ vừa mới thổ huyết kia giãy dựa kêu một tiếng trước khi hôn mê: “Sư huynh!”

Trúc yêu hoảng sợ trợn to hai mắt.

Cái gã đạo sĩ dữ dằn này, là sư đệ của Đạo trưởng.

.....

Sư đệ bị Trúc yêu đánh đến trọng thương, nằm ở trong phòng Đạo trưởng hôn mê bất tỉnh.

Trúc yêu ngồi ở trên cây, buồn bực nhìn vào cửa sổ gian phòng Đạo trưởng.

Cái gã đạo sĩ đáng ghét kia còn chưa có tỉnh, Đạo trưởng an vị trên giường kiên nhẫn vận công chữa thương cho sư đệ.

Trúc yêu ngồi trên cây hai canh giờ, cả ống sáo cũng không thổi, nhưng Đạo trưởng ngay cả nhìn y cũng không hề liếc mắt một cái.

Trúc yêu phiền muộn, lại sợ Đạo trưởng trách cứ về thương thế của sư đệ hần. Thẳng thắn đem Trầm Tâm Lệ Đạo trưởng cho y treo ở trên cây, lập tức chạy tới chỗ sâu nhất trong núi sâu.

Trong núi sâu âm u cả ngày không thấy ánh mặt trời, chỉ có vài oan hồn yêu vật độ kiếp thất bại tình cờ lướt qua trong sương khói.

Trúc yêu ngồi ở bờ nước băng lãnh, giống như giận hờn mà bắt đầu nghiêm túc tu luyện chuẩn bị nghênh tiếp Thiên kiếp.

Đúng không, y là yêu, có yêu quái nào độ kiếp lại dựa vào một đạo sĩ?

.....

Đạo trưởng rất hậm hực, sương lạnh trên mặt có thể dày tới tám trượng: “Người đến đây làm gì?”

Khí huyết của sư đệ vẫn còn mơ hồ. Hần thấy ánh mắt lạnh lùng của sư huynh, trong lòng phát khổ. Sư đệ trắng bệch nghiêm mặt nói: “Sư huynh, sư phụ đã thay người tìm được biện pháp loại trừ tâm ma.”

Đạo trưởng sững sốt.

Sư đệ che ngực cười khổ: “Sư huynh, trở về đi thôi. Người trốn ở chỗ này tu hành hơn trăm năm, đạo hạnh không tiến ngược lại thụt lùi. Nếu không trừ tâm ma, người liền phải chịu đựng thiên khiển.”

Đạo trưởng nhắm mắt không nói.

Sư đệ cuống lên: “Sư huynh, người biết mình sau khi nhập ma sẽ làm ra cái gì không!”

Đạo trưởng trầm mặc một lúc lâu, nói: “Chờ ta giúp tiểu trúc yêu kia vượt qua thiên kiếp, mới về sư môn.”

Nước mắt trên khóe mắt của sư đệ đã rơi xuống, tàn bạo nói: “Sư huynh, nếu người không cẩn thận mà để nhập ma lần thứ hai, kẻ chết đầu tiên chính là tiểu trúc yêu kia của người!”

Đạo trưởng nói: “Người đang ép ta.”

Sư đệ nghẹn ngào: “Sư huynh...”

Đạo trưởng nói: “Thôi, tối nay người lưu ở chỗ này, ta tiếp tục đi gia cố trận pháp chống đỡ thiên lôi thêm một lần nữa.”

2. Chương 2

Đạo trưởng vừa ra cửa, liền phát hiện khí tức của Trúc yêu bay xa.

Viên Trầm Tâm Lệ hẳn đưa cho Trúc yêu đang treo ở trên nhánh cây. Một đám gấu trúc con nhỏ nhỏ tròn vo đang cố gắng đập thành thang gấu trúc, muốn hái Trầm Tâm Lệ trên cây xuống chơi.

Mặt Đạo trưởng chợt biến sắc, lấy Trầm Tâm Lệ xuống nắm trong lòng bàn tay, phần nộ hét tên của Trúc yêu: “Thanh Diển! Thanh Diển!”

.....

Trúc yêu ở trong núi sâu buồn bực ngán ngẩm thở dài.

Tu hành thì không có khả năng tu hành rồi. Mấy chục năm qua y đều dựa việc vào hút tiên khí của Đạo trưởng tu luyện nguyên thần, chưa từng có chuyện tự mình tu hành.

Trong núi sâu vật còn sống quá ít, không có lông bù xù của động vật nhỏ để vuốt, cũng không có cái con khỉ thích ủ rượu kia để bắt nạt.

Kể cả yêu hồn gì đó chết trong Thiên kiếp cũng không chịu phản ứng với y, từng tên từng tên cách xa y tới tám trượng.

Trúc yêu ở trong núi sâu giận hờn rốt cuộc không tới hai canh giờ, liền hối hận rồi.

Nói thế nào... Cũng là y đánh sư đệ Đạo trưởng một chưởng dẫn đến bị thương nặng...

Đạo trưởng cũng không thể vứt bỏ sư đệ tự sinh tự diệt tại chỗ.

Đạo trưởng đã tu luyện một ngàn năm, tình cảm đồng môn sư đệ nhất định rất sâu.

Chắc, tình cảm rất sâu.

Trúc yêu nghiêng rằng, liền thở dài.

Tính toán một chút, tuy rằng sư đệ này là một gã sư đệ vô liêm sỉ, nhưng Đạo trưởng lại là một đạo trưởng tốt.

Trúc yêu đứng lên, nhìn xuống hồ nước trong veo chỉnh lại quần áo, sáo nhỏ trong tay hóa thành quạt xếp. Trúc yêu nhìn hình chiếu khẽ mỉm cười, quá chuẩn, một công tử ôn văn nhã ngọc thụ lâm phong.

Trúc yêu lầm bầm lầu bầu: “Nếu như Đạo trưởng không xin lỗi bốn công tử, ta liền ở ngoài cửa sổ hẳn thối thập bát mô ba ngày ba đêm.”

Thời điểm y đi dọc theo đường mình đến để trở lại, y đi tới chỗ nào, yêu hồn trong rừng liền dồn dập lui lại, càng có mấy phần sợ hãi.

Trúc yêu sờ sờ mặt, ngũ quan tuần tú da dẻ mịn màng.

Y lại giang hai tay, hình tượng tiên môn tiêu chuẩn thuần khiết.

Tại sao yêu hồn gì đó nhìn thấy mình liền run cầm cập vậy?

Trúc yêu nghĩ mãi không ra, vừa đi vừa dùng quạt xếp nhịp nhịp gõ nhẹ lên trán.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện cuồng phong gào thét, lá vụn bay loạn trong khu rừng âm trầm. Yêu hồn trong rừng sợ hãi hét lên, trong nháy mắt biến mất ở nơi sâu xa tối tăm.

Sương mù màu đen quỷ dị bao quanh Trúc yêu, một thân ảnh thanh y tóc đen từ trong cuồng phong bay tới.

Trong lòng Trúc yêu dâng lên một sự sợ hãi và khủng hoảng quen thuộc: “Là... Là người!”

Ở trong sương khói, Ma vật khoác trường bào màu đen, tóc dài và sương mù giao hòa vào nhau, trên mặt còn mang một tấm mặt nạ dữ tợn khủng bố.

Trúc yêu tự lầm bầm: “Nằm mơ nằm mơ, nhất định là ta nằm mơ.”

Y lấy quạt xếp gỗ lên đầu của mình, lòng bàn tay hội tụ yêu lực đột nhiên đánh tới Ma vật.

Ma vật nhẹ nhàng nâng tay, ngón tay lạnh như băng cầm cổ tay y, lực đạo rất lớn khiến cho Trúc yêu cơ hồ nghe được thanh âm xương cốt mình gãy vỡ.

Y rên lên một tiếng, trên gương mặt thanh tú nhũn nhũn hiện lên thần sắc đau đớn: “Không...”

Ma vật cậy mạnh kéo y vào trong lòng, mặt nạ băng lãnh tầng tầng chạm lên vầng trán trơn bóng sạch sẽ của Trúc yêu, lực đạo cánh tay lớn đến nỗi cơ hồ muốn cắt đứt bờ eo thon gầy gò của y.

Trúc yêu nằm trong lòng Ma vật liền nhớ lại ngày ấy, tư vị bị Ma vật đặt dưới thân.

Ở địa phương kia, cảm giác tê dại không thể miêu tả lại xuất hiện như có như không. Y không tự chủ được mềm nhũn chân, hơi thở rơi vào cần cổ Ma vật.

Trong cổ họng Ma vật tràn ra một tiếng gầm phẫn nộ không thể nhẫn nhịn, cậy mạnh xé rách thanh y trên người Trúc yêu, lộ ra thân eo như bạch ngọc và cặp mông tròn trịa kia.

Tầng sương mù màu đen không nhìn được vội vã chui vào trong mắt huyết phẫn nộ.

Thân thể Trúc yêu run rẩy, khoe mắt rừng rừng, mắt huyết ngứa đến mức chảy ra nước, khóc lóc xụi lơ trong lòng Ma vật.

Sương mù đen thẳm tràn ngập núi sâu, cuồng phong tàn phá bờ bãi, đám yêu hồn không có chỗ trốn liền núp ở trong sơn động run rẩy bất an.

Ma vật đặt Trúc yêu ở trên núi đá, cự vật dưới khổ cuồng loạn dùng hết sức ra vào: “Chạy? Người cho rằng người chạy được không!”

Trúc yêu oan ức đến nỗi không biết làm sao, cây sáo trong tay không nắm được cũng không thể vứt, nghẹn ngào từng tiếng khóc cầu xin: “Đạo trưởng cứu ta... Ah ah cứu ta... Đạo trưởng... Đạo trưởng... Ân ân...”

Vòng eo tinh tế của y nằm trong tay Ma vật muốn xoay lại không xoay được, chạy cũng chạy không được, cái mông bị đại kê Ma vật đâm rút đến nở hoa, vừa đau vừa sợ.

Y hoài niệm gương mặt lạnh như băng của Đạo trưởng, hoài niệm bạch y của Đạo trưởng không nhiễm một hạt bụi cùng phát trần ẩm áp.

Trúc yêu dùng đưa lay động bị làm đến mức thở không ra hơi, một bên mê muội phun ra nuốt vào đại kê vật một bên khóc. Tầng ôn nhu trên khuôn mặt thanh tú lại treo đầy nước mắt: “Đạo trưởng... A...”

Trúc yêu bị làm đến thoi thóp, run rẩy nằm nhoài trên tảng đá tiếp tục ăn đại kê của Ma vật.

Thần trí y có chút mơ hồ, nức nở nắm chặt ống sáo trong tay.

Ngày ấy, lần đầu linh thức của y xuất hiện, nó là lễ vật Đạo trưởng đưa cho y, muốn y học tập âm luật của trời đất, nghiêm chỉnh tu hành.

Nhưng y lại mỗi ngày dùng nó để thổi diêm khúc, chăm chỉ nghĩ ra trăm phương ngàn kế không ngừng quấy rối Đạo trưởng tu hành.

Trúc yêu nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi rơi xuống.

Đạo trưởng... Ta... Ta sai rồi... Ta thật sự sai rồi... Ah ah...

Ma vật rút đầy tôn tinh vào mông Trúc yêu, rút đại kê ra, cầm ống sáo trong tay Trúc yêu, mạnh mẽ cắm vào bên trong tiểu chồi non trơn trượt.

Vật cứng băng lãnh bị nhét vào trong cơ thể, Trúc yêu bị thương kêu một tiếng, khóc lóc run rẩy lần hai.

Thanh âm Ma vật khàn đục trầm trầm nói: “Người không phải muốn thổi sáo sao? Tiếp tục thổi không? Dùng cái mông thổi thật mạnh cho ta!”

Trúc yêu bị làm mơ hồ, khóc lóc kẹp chặt ống sáo, dùng sức thổi một hơi.

Một dòng chất lỏng trắng đục phun vào bên trong ống sáo xanh ngọc, dọc theo lỗ sáo chảy ra, tí tí tách tách chảy đầy đất.

Dưới khổ Ma vật nóng lên, đại kê không thể nhịn được nữa lại đứng thẳng, tiến vào đồng thời cùng với ống sáo.

Trúc yêu khóc thút thít lắc lắc miệng trắng, lớp vỏ bọc ôn văn nhĩ nhĩ kia rốt cuộc cũng không giữ được, khóe mắt đỏ sẫm tràn ra nước mắt, vừa đau vừa sáng khoái cũng vừa oan ức.

Trúc yêu không biết mình bị làm bao lâu, có lẽ là rất lâu.

Y thở dốc, nằm nhoài trên tảng đá run cầm cập, bên trong miệng vẫn còn cắm ống sáo kia, ủy ủy khuất khuất mà khàn khàn lẩm bẩm: “Đạo trưởng...”

Ma vật lạnh như băng nói: “Người còn gọi cái tên phế vật có tà tâm không có gan làm kia?”

Trúc yêu thở một hơi, bắt đầu lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt với cái quan điểm xấu xa kia. Y khàn khàn cổ họng nhẹ giọng nói: “Đạo trưởng có phẩm tính cao thượng, bất đồng với loại dân ma như người.”

Vì vậy, Ma vật tàn nhẫn tiếp tục thể hiện cho y xem như thế nào là dân ma.

Trúc yêu bị dân ma nhốt ở trong sơn động, mỗi ngày đều bị đè xuống làm rồi lại đâm rút.

Ma vật rất hung ác, còn có một căn kê rất lớn.

Mỗi ngày Trúc yêu đều bị làm đến khóc thút thít, nhưng trời sinh sĩ diện, cứ tới thời điểm Ma vật không chạm vào y, y đã thu thập quần áo rồi búi tóc, tiếp tục phủ lên một bộ dáng phong nhã tiên khí phiêu phiêu.

Ma vật đến mang theo sương mù đen thẫm đầy người, ngón tay băng lãnh tái nhợt nhẹ nhàng phất qua mặt của y, ngữ khí âm trầm nghe không ra là phẫn nộ hay là bi thương: “Người vẫn luôn là đáng vẻ này.”

Trúc yêu chớp mắt, tao nhã mỉm cười: “Không đẹp sao?”

Ma vật nhắm đôi mắt lại rồi mở ra: “Đẹp, rất đẹp.”

Trúc yêu ngẩng đầu, chợt thấy Ma vật hạ mặt nạ dữ tợn thấp xuống, là một đôi mắt thanh lãnh không nhiễm bụi trần.

Trong lòng Trúc yêu bỗng nhiên đau nhói: “Người...”

Ma vật muốn nắm ống sáo trong tay y.

Trúc yêu nhớ tới tác dụng của đồ vật này, sợ đến cuống quýt lùi về sau.

Ma vật âm u nói: “Chạy cái gì? Chạy liên sẽ không bị ta làm sao?”

Trúc yêu cười khổ: “Ta chỉ là... Chỉ là muốn thổi một khúc.” Y cẩn trọng dò hỏi: “Được không?”

Ma vật trầm mặc một hồi lâu, ngồi ở trên tảng đá phía ngoài cách Trúc yêu một thước.

Trúc yêu cầm lấy ống sáo, thở dài.

Ma vật nói: “Người than thở cái gì?”

Trúc yêu nói: “Ta chợt phát hiện, ta thật sự chỉ có thể thổi diêm khúc.”

Sát khí quanh thân Ma vật trở nên lạnh lẽo.

Trúc yêu vội vàng nói: “Chê cười chê cười.”

Y thổi một khúc Trường Dạ Vĩnh Huy.

Đây là ca khúc đầu tiên Đạo trưởng dạy y. Giai điệu lạnh lẽo vắng vẻ, không hề giống với bóng đêm rực rỡ của núi Trường Dạ, đỏ sẫm như máu. Trái lại cực kỳ giống với đôi mắt thanh lãnh vô trần của Đạo trưởng.

Trúc yêu nhắm mắt lại, tiếng sáo xa xôi vang vọng trong màn sương nặng nề. Thanh y tóc dài nhẹ nhàng bay lên, sợi tóc như có như không phất qua mặt nạ băng lãnh của Ma vật.

Ma vật giờ tay lên, có lẽ là do quỷ thần xui khiến, ngón tay trắng bệch lại nghĩ đến muốn bắt được một sợi tóc đen, lại bắt hụt.

Trúc yêu tao nhã tuần mỹ còn đang thối sáo, trong đôi mắt khép hờ thấp thoát ba phần buồn nhẹ.

Ma vật bỗng nhiên mở miệng: “Người từng đi tới núi Trường Dạ sao?”

Trúc yêu run sợ: “Chưa từng.”

Ma vật trầm mặc hồi lâu, nói: “Thôi.”

Trúc yêu nằm ở trong hang núi, ngủ say.

Ma vật đi ra ngoài sơn động, phất tay áo lên. Sương mù đen ở khắp núi rút đi hết mức.

Hắn tháo mặt nạ xuống, chính là dung nhan anh tuấn bình tĩnh không động kia của Đạo trưởng.

Hắc y trên người theo mặt nạ tiêu tan trong sương, hắn liền trở về lại là bạch y Đạo trưởng thanh lãnh xuất trần.

Sư đệ đứng ở bên ngoài sương mù, tay che ngực lo lắng tìm kiếm khắp nơi: “Sư huynh!”

Đạo trưởng đi tới, lạnh nhạt nói: “Ta không sao, người trở lại dưỡng thương đi.”

Sư đệ rưng rưng trong mắt: “Sư huynh, mới vừa rồi người không phải đã nhập ma sao!”

Đạo trưởng nhắm mắt lại, một đạo hắc khí như ẩn như hiện nằm trên mi tâm. Hắn nói: “Ta đã dần dần có thể khống chế nó, người trở lại nói cho sư phụ, không cần phải lo lắng.”

Sư đệ nói: “Sư huynh, hiện tại người nhất định phải lập tức cùng ta quay về núi Thanh Nguyệt.”

Lệ khí chợt lóe trong mắt Đạo trưởng, nhưng hắn rất nhanh chóng áp chế xuống: “Ta nói không cần!”

Sư đệ nước mắt tràn mi: “Sư huynh!”

Hai sư huynh đệ cãi vã một phen tan rã trong bất hòa, sư đệ không thể làm gì khác hơn là rời khỏi núi Lịch Nhi.

Đạo trưởng trở lại nơi ở, trầm mặc nhắc lên một con gấu trúc nhỏ đang chơi đùa dưới tàng cây, đặt trên đầu gối mình. Một tay sờ sờ đầu gấu trúc tròn vo, một tay nâng bình rửa ly bắt đầu pha trà.

Chỉ chốc lát sau, Trúc yêu suy nhược kéo thân thể trở về, kêu lên thảm thiết dựa đầu trên bả vai Đạo trưởng: “Đạo trưởng...”

Gương mặt Đạo trưởng không có cảm xúc, bình tĩnh châm trà: “Làm sao vậy?”

Trúc yêu đỡ trán: “Ta cảm thấy rất có thể ta đã trúng tà, Đạo trưởng, người giúp ta trừ tà đi.”

Đạo trưởng nắm lỗ tai gấu trúc nhỏ, lơ đãng hỏi: “Trúng tà gì?”

Trúc yêu nhẹ giọng nói: “Đạo trưởng, ta nói ra có khả năng người không tin.”

Đạo trưởng lạnh như băng nói: “Nói.”

Trúc yêu thở dài: “Ta hoài nghi ta bị tà ma nhập thể.”

Đạo trưởng uống trà: “A?”

Trúc yêu cười khổ: “Là... Chính là như vậy... Như vậy nhập thể...”

Mi tâm Đạo trưởng chợt lóe một đạo ma khí, đè nén ma tính trong lòng, lạnh lùng hỏi: “Sao?”

Trúc yêu nửa đùa nửa thật lấy ống sáo bên trong tay áo biến thành quạt xếp che mặt lại, bi thương kêu một tiếng: “Đạo trưởng, ta thật giống như bị một tên ma vật đè!”

Trong bụng Đạo trưởng nổi lửa nóng, quanh quẩn chớp mũi là cỗ mùi thơm ngát trên người Trúc yêu làm cho hắn ý loạn thần mê. Hắn nhắm mắt lại có chút mạnh bạo, chống đỡ tâm ma: “Có phát sinh loại chuyện đó hay không, chính người không biết sao?”

Trúc yêu nói: “Ta không có kiểm tra...” Lời còn chưa dứt, trên gương mặt tuần tú liền hiện lên một tầng đỏ ửng mỏng manh.

Một lần, hai lần, y đã luôn hoài nghi là mình đang ở trong mơ.

Tuy rằng trong bộ vị không thể miêu tả mơ hồ có chút không khỏe, nhưng lại không đau nhức như là đã từng bị mạnh mẽ ‘như vậy’ ‘như vậy’ nhiều lần.

Đạo trưởng mở mắt ra, đáy mắt như bị thiêu đốt đến mức xuất hiện huyết sắc đỏ đậm, hắn nói: “Cởi quần áo, ta giúp ngươi kiểm tra một chút.”

Trúc yêu sợ đến mức nhảy dựng lên, cười gượng: “Đạo trưởng ta...ta đùa đó, ngươi tiếp tục tu hành, ta không quấy rầy ngươi. Ta...”

Đạo trưởng nhắc tay nắm chặt eo nhỏ của Trúc yêu, cạy mạnh ôm vào trong lồng ngực.

Gấu trúc nhỏ nhỏ tròn vo không kịp né tránh, oan ức lóng ngóng nhô đầu ra giữa hai đùi Trúc yêu.

Đạo trưởng hít sâu một hơi, đem tâm ma dâm tà đang muốn rục rịch lần thứ hai bức về chỗ sâu xa trong tiềm thức. Nhưng mà, người cũng đã ôm vào trong ngực, hiện tại thả ra cũng không thích hợp. Đạo trưởng trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta phải rời khỏi mấy ngày.”

Tâm ma đã càng ngày càng lớn mạnh, hắn chỉ có thể mau chóng quay về sư môn thỉnh sư phụ hỗ trợ, mới không còn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

Trúc yêu đỏ ửng trên mặt thật lâu không tiêu tan, kiên cường chống đỡ bảo trì mỉm cười, nói: “Thật tốt a.”

Đạo trưởng thấp giọng nói: “Sau khi ta đi, ngươi cứ ở trong này. Không cho rời khỏi gian nhà, cũng không cho ra phía sau núi bất nạt bầy khí.”

Trúc yêu kháng nghị: “Ta không có bắt nạt chúng nó, ta còn dùng pháp thuật giúp chúng nó dẫn nước suối từ hồ Cửu Uyên ử rượu đó.”

Đạo trưởng lười tranh luận với y mấy chuyện ngu xuẩn như thế: “Nói tóm lại, không cho rời khỏi căn phòng này.”

Trúc yêu cười nói: “Đạo trưởng, ta ở chỗ này liền sẽ không bị Thiên kiếp đánh chết sao?”

Đạo trưởng nghiêm nghị nói: “Trước Thiên kiếp của ngươi ta sẽ trở về.”

Trúc yêu nói: “Đạo trưởng, ngươi đang lo lắng cái gì?”

Đạo trưởng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc Trúc yêu: “Chờ ta trở về sẽ nói cho ngươi biết.”

Trúc yêu cười tủm tỉm nắm cái bụng mềm nhũn của gấu trúc nhỏ: “Đạo trưởng, ta cảm giác được phạm trần của ngươi.”

Đạo trưởng cắn răng nghiêng lợi lần thứ hai hít sâu một hơi: “Buông.”

Trúc yêu vô tội: “Là Đạo trưởng ngươi ôm ta tới.”

Đạo trưởng: “...”

Mặt Trúc yêu có chút hồng, khóe miệng lại mang theo ý cười không đứng đắn. Một đời của y đều tận sức đùa giỡn với bạch y Đạo trưởng cao quý lãnh diễm. Bây giờ lần đầu tiên gặp hiệu quả, mới không chịu buông đầu.

Đạo trưởng trầm mặc một lát, bỗng nhiên cắn nát đầu ngón tay của mình, viết một đạo phù trên mi tâm Trúc yêu.

Trong nháy mắt, huyết sắc biến mất vào trong da thịt trắng loáng như ngọc của Trúc yêu. Trúc yêu kinh ngạc che mi tâm: “Đạo trưởng?”

Đạo trưởng nói: “Giúp ngươi trừ tà.”

Đạo chú trừ ma này, dùng ba hồn bảy phách của hắc làm bút, lấy tinh huyết trong tâm làm mực, có thể kháng cự mọi loại tà ma.

Kể cả khi... tâm ma của chính hắc hiện thân.

3. Chương 3

Đạo trưởng rời khỏi núi Thanh Vân, một mình Trúc yêu ở trong phòng Đạo trưởng, mỗi ngày sắp xếp thư họa và đồ cổ trong phòng Đạo trưởng.

Một đám gấu trúc nhỏ chồng lên nhau, loạng choạng bò lên cửa sổ, rầm một tiếng té xuống.

Trúc yêu nhanh chóng chạy tới, đem một đám bảy, tám con mềm mềm lông xù tiến vào, song song đặt ở trên giường Đạo trưởng.

Bảy, tám cái bánh bao nhỏ trắng đen xen kẽ khéo léo ngồi thành hàng, chớp mắt nhỏ chờ y cho ăn.

Trúc yêu thở dài, mang theo rổ phân trái cây cho từng con từng con ăn.

Đám bánh bao nhỏ vui vẻ hạnh phúc ôm mấy quả trái cây lớn của riêng mình một bên gặm một bên lăn lộn ở trên giường, làm cho tấm trải giường trắng như tuyết của Đạo trưởng dính mấy vệt nước màu đỏ lớn nhỏ không đều.

Trúc yêu dựa vào bên cửa sổ ngủ gà ngủ gật, tự nhiên lại nghĩ tới núi Trường Dạ mà Ma vật kia nói tới.

Núi Trường Dạ?

Trúc yêu chỉ nghe người kể chuyện ở trong thành nói về núi Trường Dạ.

Nơi đó quanh năm bị bao phủ trong ánh trắng đỏ đậm, cây cỏ thú vật trong núi đều mang ma tính, thường thường bắt thôn dân bên dưới ngọn núi làm tế phẩm tu luyện.

Lẽ nào Ma vật kia, đến từ núi Trường Dạ?

Trúc yêu ôm một con gấu trúc ở trong tay, lắc qua lắc lại hai lần, lẩm bầm lẩm bầm: “Hay là chờ Đạo trưởng trở về hỏi hắc một chút.”

Con gấu trúc nhỏ nhỏ mềm mềm gặm trái cây, sử dụng tứ chi cuốn lấy cánh tay của y, cọ tới cọ lui làm nũng.

Trúc yêu lẩm bầm: “Núi Trường Dạ thật sự đáng sợ như vậy sao?” Y hỏi xong câu đó, chính mình lại cười đầu tiên: “Ta khờ, người nhỏ như vậy, càng không thể nào đã từng đi qua núi Trường Dạ.”

Gấu trúc nhỏ buông cánh tay của y ra, ném trái cây đi, bò tới góc phòng rồi ngã vào trong một cái rương lớn.

Trúc yêu đuổi tới.

Gấu trúc nhỏ từ trong rương lộ ra nửa cái đầu nhỏ tròn vo, dùng cả tay chân mà nâng lên một quyển sách.

Trúc yêu cầm sách lên, phía trên có nét chữ thon dài cứng cáp kèm theo khí chất thanh lãnh của Đạo trưởng – “Trường Dạ yêu ma giám”.

Gấu trúc nhỏ uốn éo cái mông cầu thưởng, Trúc yêu dở khóc dở cười, cho nó một quả trái cây lớn nhất.

Đạo trưởng là người làm việc cẩn thận tỉ mỉ. Trong núi Trường Dạ có hơn trăm nghìn loại yêu vật, hắc tinh tế phân biệt chi tiết từng loại từng loại, kể đó dần dần mô tả phương pháp trừ yêu.

Trúc yêu có chút kỳ quái: “Đạo trưởng không phải tu tiêu dao đạo sao, tại sao lại có công pháp trừ yêu tinh tường như vậy?”

Đám bánh bao nhỏ đã ăn no, từng con từng con lộ ra cái bụng tròn vo bắt đầu ngáy khò khò.

Trúc yêu yên tĩnh đọc sách lật tới trang cuối cùng, trên đó viết hai chữ “Mị Ma”.

“Mị Ma, sinh ra từ Liễm Ảnh hoa mọc ở nơi thâm sâu trong núi Trường Dạ, không rõ nguyên do. Sở trường mê hoặc lòng người, càng thích mê hoặc người tu đạo.

Phương pháp trừ ma: “Không biết.”

.....

Bên trong núi Thanh Nguyệt, Đạo trưởng ngâm mình tĩnh tọa tĩnh tâm ở trong hồ.

Sư phụ ngồi ở bên hồ, nói: “Kiếm Nhai, người hoàn toàn chưa triệt để chuẩn bị loại trừ tâm ma.”

Đạo trưởng nói: “Chỉ cần tâm ma có thể trừ, đồ nhi nguyện ý trả giá bất cứ giá nào.”

Sư phụ nói: “Tốt, vậy vì sư liền nói cho người. Nếu như muốn loại trừ tâm ma, người chỉ cần tu hành vô tâm đạo.”

Đạo trưởng mở hai con mắt: “Sư phụ!”

Vô tình vô dục, vô sở vô cầu, vô ái vô hận, vô sinh vô tử.

Đó là vô tâm đạo.

Sư phụ trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: “Là tiên là ma, người tự mình quyết định đi.”

.....

Trúc yêu ôm một đồng gối trúc ngủ một giấc, mở mắt ra lại nhìn thấy mặt trăng đỏ treo giữa trời, ngoài cửa sổ là một vùng không gian đỏ như máu.

Trong lòng y run lên, dùng sức dụi dụi con mắt, nói thầm: “Không có chuyện gì không có chuyện gì. Đạo trưởng hẳn có lưu lại chú trừ ma cho mình, Ma vật kia không thể đến gần mình được.”

Đám bánh bao nhỏ ngủ ngã chổng vó lên trời.

Trúc yêu nhẹ nhàng đứng dậy, mở cửa sổ.

Lại nhìn thấy một mảnh cảnh sắc xa lạ ngoài cửa sổ.

Hai bên là dãy núi cao vút xuyên qua tầng mây, dưới thung lũng lại mọc ra một vùng hoa dại không biết tên, bên trong nhụy hoa đỏ sẫm mơ hồ có từng sợi sương mù lơ lửng, cực đẹp vô cùng.

Trúc yêu mờ mịt đứng ở bên trong ánh trăng đỏ sẫm.

Y cho là mình đang nằm mơ, sau lưng vừa vắn vang lên tiếng bước chân tất tất sách sách.

Trúc yêu quay đầu lại. Bảy, tám con gối trúc nhỏ đang đứng xếp hàng đi theo phía sau y, mắt tròn long lanh ngửa đầu nhìn y.

Không phải là mộng, trong mộng không thể có một đám vật nhỏ mềm mềm này.

Nhưng như vậy thì y đang ở nơi nào?

Trúc yêu hít sâu một hơi, quay đầu lại ngồi chồm hổm trên mặt đất, nói với một đám bánh bao nhỏ kia: “Ngaoan, tất cả quay về trong nhà ngủ đi.”

Đám bánh bao nhỏ không chịu ngủ, ba chân bốn cẳng treo lên đùi y.

Trúc yêu bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mang theo đám tiểu tử dính người này đồng thời đi về phía trước.

Thung lũng rất hẹp, vách núi rất cao.

Đóa hoa đỏ sẫm lộ ra dưới ánh trăng, một tầng sương mù mỏng manh khép lại.

Trúc yêu nhìn thấy xa xa bên vách núi, một bóng người gầy gò ngồi ở trên tảng đá, đang thổi sáo.

Là ca khúc đầu tiên Đạo trưởng dạy y, Trường Dạ Vĩnh Huy.

Điệu khúc thanh lãnh dưới ánh trăng đỏ sẫm u hàn thấu xương. Trúc yêu run lập cập, trong lòng dâng lên một cỗ bi thương kịch liệt khó giải thích được.

Thật giống như... giống như từ trong kiếp trước, hay là trong vạn kiếp kia vẫn chưa từng biến mất.

Trúc yêu có chút hoảng hốt, quay người muốn đi, lại phát hiện phía sau hiển nhiên không có đường, chỉ còn hoa bay đầy trời và ánh trăng đỏ đậm.

Y cúi đầu nhìn hai chân, đám bánh bao nhỏ tròn vo ngẩng đầu nhìn y, đột nhiên hóa thành tro tàn.

Trúc yêu thống khổ quỳ trên mặt đất, khóe mắt bỗng nhiên có nước mắt rơi: “Không...”

Tiếng sáo ngừng.

Trúc yêu ngẩng đầu, bóng người trên vách núi cũng nhìn về phía y, là một khuôn mặt bạch cốt âm u. Y nhìn thấy hai mắt hần trống rỗng, trong hốc mắt đen kịt có nước mắt rơi xuống.

Trong bóng đêm đỏ tươi, có người thống khổ gào khóc: “Tạ Kiếm Nhai, ta xin người hãy rút về núi Thanh Nguyệt của người đi!”

.....

Đạo trưởng đứng ở trên một đoạn vách núi của núi Thanh Nguyệt, trầm mặc đối diện với vầng trăng đơn độc kia.

Sư đệ đứng ở phía sau hần: “Sư huynh.”

Đạo trưởng nói: “Ta tu đạo này, bất quá là vì... sẽ không thể tiếp tục thương tổn y.”

120 năm trước, Tạ Kiếm Nhai của núi Thanh Nguyệt vẫn đang tu thiện ác đạo. Một người một kiếm hành tẩu khắp núi cao sông lớn, hành hiệp trượng nghĩa, hàng yêu trừ ma.

Ngày đó, hần đi tới núi Trường Dạ, nơi có ma khí hội tụ.

Một tên Mị Ma đứng ở trong biển hoa, mắt mi quyến luyến, xinh đẹp như họa, nhẹ nhàng cười với hần: “Đạo trưởng.”

Ngay từ lúc đó, tức khắc nhập ma.

Mấy trăm năm khổ tu của hần hóa thành than tro, Mị Ma kia đã khiến hần vướng vào phàm trần không rút được.

Phàm trần ly đạo, dục hải thành ma. (* Phàm trần trái với đạo, quá nhiều dục niệm sẽ thành ma)

Mị Ma nói: “Ta tên Thẩm Thanh Diễm. Đạo trưởng, người thích danh tự này không?”

Hần sao không thích.

Hần nhập ma, phát điên. Ở bên trong núi Trường Dạ ôm lấy người trong lòng tùy ý triền miên. Quên mất sư môn, quên mất đại nghĩa, thậm chí quên mất chính mình là ai.

Nhưng Thanh Diễm của hần, cuối cùng lại hồn phi phách tán trong sự điên cuồng của hần. (*Không phải tinh tấn thân vong trong truyền thuyết nha, đừng nghĩ bậy như ta ^ o ^)

Đạo trưởng bi thảm nở nụ cười.

.....

Trong núi Trường Dạ, Trúc yêu hốt hoảng chạy trốn.

Một bộ xương khô mặc y phục màu đỏ lảo đảo bò sát ở phía sau y, kêu thảm muốn bắt được mắt cá chân y.

Trúc yêu thất kinh: “Đạo trưởng! Đạo trưởng ta thật sự trúng tà! Đạo trưởng cứu mạng!”

Xương khô khóc lóc gào thét: “Không... Không...”

Trúc yêu bị xương khô bắt được mắt cá chân, té lăn trên đất.

Y ôm bụng rên lên một tiếng, đột nhiên mở mắt ra.

Vẫn là gian phòng Đạo trưởng, y vẫn còn nằm ở trên giường ôm một đồng bánh bao nhỏ ngủ.

Trúc yêu thở phào nhẹ nhõm, nhắc tay áo lau mồ hôi.

Là mộng.

Đều là giấc mộng.

Trúc yêu nhìn ánh trăng trong sáng ở ngoài cửa sổ, trong lòng vẫn cứ thấp thỏm lo âu mà mơ hồ đau nhói.

Đứng bên dưới ánh trăng một chút để bình tĩnh tâm tình, Trúc yêu đứng dậy ngồi ở trước bàn viết thư cho Đạo trưởng: “Đạo trưởng, ta muốn đi tới núi Trường Dạ nhìn một chút.”

Giấy viết thư hóa thành một tia sáng ở trong gió.

Trúc yêu ngồi ở phía trước cửa sổ, bên tai mơ hồ vang lên tiếng sáo lạnh lẽo thê lương.

Một ngày lại một ngày trôi qua, Thiên kiếp vẫn không xuất hiện.

Đạo trưởng cũng không.

Trúc yêu lại phát hiện một chuyện quái dị.

Bụng của y chậm rãi lớn phồng lên.

Lớn cũng không rõ ràng lắm, cứ cứ nằm trong khoảng giữa lên cân và ăn quá no.

Trúc yêu cảm thấy hơi xấu hổ. Vì vậy biến thành y ôm sát eo nhỏ đổi thành kiểu mẫu rộng rãi chút, nỗ lực che lại phần thịt dư trên bụng.

Thư gửi Đạo trưởng rất nhanh đã có hồi âm, vẫn là hai chữ lạnh lẽo vắng vẻ: “Đừng đi.”

Trúc yêu hơi buồn bực, nhưng cũng nghe lời mà không có đi tới núi Trường Dạ, chỉ là viết thư cầu nhàu Đạo trưởng, oán giận nhiều ngày chưa tìm Hắc Vương phía sau núi uống rượu, hiện tại hơi buồn bực.

Đạo trưởng hồi âm cho y: “Chớ hồ nháo, vài ngày sau ta liền trở về.”

.....

Viết xong hồi âm, Đạo trưởng hít sâu một hơi.

Sư phụ nói: “Cái tên Mị Ma kia, đang muốn tu thành chính quả.”

Đạo trưởng nói: “Từ trước đến giờ y ít tu hành, sợ là một mình y không chịu được chín đạo thiên lôi đâu.”

Sư phụ nói: “Kiếm Nhai, sư phụ có một chuyện nghi hoặc nhiều năm.”

Đạo trưởng nói: “Sư phụ cứ hỏi.”

Sư phụ nói: “Ngày ấy, người mang nguyên thần Mị Ma tới núi Lịch Nhi, gửi trên cây trúc, còn tiêu hao hết công lực trợ giúp y tu hành. Khi đó sư phụ từng cho là, người mang lòng hổ thẹn, đã mất đi tâm niệm muốn tiếp tục dây dưa tình ái với y.”

Đạo trưởng trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: “Sư phụ, đồ nhi tận lực.”

Hơn trăm năm qua, hắn luôn bày ra một bộ dáng băng lãnh không dễ thân cận, dùng lời lẽ vô tình đối với Thanh Diễn của hắn, tuyệt không chịu có nửa phần gần gũi.

Thanh Diễn của hắn lớn dần mỗi ngày. Từ trái cầu nhỏ mềm mại trưởng thành thiếu niên tuấn mĩ ngọc thụ lâm phong, luôn ngồi ở trên cây phía trước cửa sổ phòng hắn, thối sáo cười với hắn.

Đạo trưởng cúi đầu, nhìn viên mẫu châu Trầm Tâm Lệ trên cổ tay. Bỗng nhiên bắt đầu điên cuồng nhớ đến ánh trăng trên núi Lịch Nhi, nhớ tiểu trúc yêu hay thổi diễm khúc thanh lâu của hắn.

Hồng loan vượt gió ẩm, mềm giọng hỏi là quân...

Hắn ngồi trong đạo quán trên núi Thanh Nguyệt, niệm “Vô dục vô cầu” trong Vô tâm kinh, trong đầu lại ngập tràn gương mặt tao nhã mỉm cười của Trúc yêu.

Bảy phần thanh nhã, ba phần trêu đùa. Gương mặt tuần tú nhả nhặn ẩn hiện trong điệu khúc không đứng đắn cũng nhiễm phải mấy phần diễm sắc câu hồn nhiếp phách.

Hắc khí trên mi tâm mơ hồ di động. Đạo trưởng khẽ quát một tiếng, giờ tay nặng nề điểm lên trán.

Tâm ma của hắn, nó là tâm ma của hắn.

Ma vật kia sinh ra từ phàm trần trong lòng hắn, phàm trần chưa trừ diệt, tâm ma vĩnh viễn còn.

Đạo trưởng nói: “Sư phụ, ta muốn tu hành vô tâm đạo.”

Sư phụ nói: “Được.”

Đạo trưởng nói: “Nhưng ta còn có một chuyện cuối cùng muốn làm.”

Đạo trưởng muốn đi giúp tiểu trúc yêu của hắn vượt qua Thiên kiếp.

Trăm năm trước, vì hắn nhập ma thành điên, thất thủ giết nhầm Thanh Diễn của hắn.

Lần này, hắn nhất định muốn nhìn thấy Thanh Diễn vượt qua Thiên kiếp tu thành chính quả, mới bằng lòng yên tâm đi tu vô tâm đạo gì đó.

Đạo trưởng suy đi nghĩ lại trong lòng mình trăm ngàn lần mà tìm ra mười ngàn cái lý do. Nếu sư phụ có hỏi, hắn có một vạn cái cớ “hạo nhiên chính khí”. (*Nôm na là quang minh chính đại đó =.=)

Tuy nhiên sư phụ lại không có hỏi nguyên do, chỉ nói là: “Đi đi, trong vòng bảy ngày nhất định phải quay về núi Thanh Nguyệt.”

Đạo trưởng nói: “Đa tạ sư phụ.”

Trong lòng hắn rõ ràng, hắn chỉ là muốn gặp lại Thanh Diễn một lần.

Hoặc có lẽ sư phụ cũng đã minh bạch.

Trúc yêu gần như sắp quên mất chuyện Thiên kiếp, y bị trận ác mộng trên núi Trường Dạ kia cuốn lấy, khó ngủ hàng đêm.

Trong mộng, bộ xương khô mặc y phục đỏ kia không tiếp tục đuổi theo y, chỉ đứng ở chỗ rất xa lặp lại ca khúc Trường Dạ Vĩnh Hủy. Về âm u trên gương mặt trắng dã của nó lại làm cho y đau lòng bi thương đến cực điểm.

Trúc yêu không nhịn được hỏi: “Tại sao người khóc?”

Bộ xương khô lắc đầu một cái.

Liếm Ảnh hoa chấp chờn dưới ánh trăng.

Một đạo sĩ bạch y đeo kiếm từ phương xa đi tới, trên gương mặt anh tuấn là vẻ lạnh lùng, bùa chú ẩn vàng trừ yêu hàng ma nổi lơ lửng trên lòng bàn tay.

Trúc yêu quay đầu lại, bộ xương khô kia đã không thấy đâu.

Y nghe thấy âm thanh cười tủm tỉm của mình: “Đạo trưởng.”

Bạch y Đạo trưởng nhìn về phía y, trong đôi mắt băng lãnh thâm thúy mang theo nghi hoặc và tìm tòi nghiên cứu.

Trúc yêu đối diện vị Đạo trưởng quen thuộc nhưng cũng xa lạ kia, chưa xót và hận ý bỗng nhiên kịch liệt dâng lên trong lòng. Trong phút chốc đã lệ rơi đầy mặt.

Đạo trưởng thu hồi ẩn vàng trong tay, đi tới chỗ y: “Một tên Mị Ma?”

Trúc yêu không bị khổng chế gặt gặt đầu, đôi mắt rơi lệ bị gió thổi có chút đau.

Bàn tay lạnh như băng của Đạo trưởng nhẹ nhàng rơi vào trên gáy y: “Nhìn thấy ta, vì sao không né?”

Trúc yêu cười nói: “Ta không làm chuyện xấu, tại sao phải trốn?”

Đạo trưởng nói mà không có biểu cảm gì: “Thú vị, người tên là gì?”

Thanh âm ôn nhu vì khàn nhẹ nhàng vang vọng trong ánh trăng đỏ thắm: “Ta gọi Thắm Thanh Diễm. Đạo trưởng, người thích danh tự này không?”

Tên Đạo trưởng kia rất vô vị đến đáng ghét. Cho dù y sử dụng hết muôn vàn yêu thuật mê hoặc lòng người, gương mặt vẫn cứ cứng nhắc như một tấm quan tài. Chỉ có thời điểm nghe y thổi sáo, ánh mắt mới khẽ động một chút.

Đôi mắt Mị Ma đảo một vòng, thổi một ca khúc mới, sau đó cười khanh khách nói với Đạo trưởng: “Đạo trưởng, ta mới sáng tác một ca khúc.”

Đạo trưởng hỏi: “Tên gọi là gì?”

Mị Ma nói: “Ta gọi nó là gọi Trường Dạ, người nói xem nghe hay không?”

Đạo trưởng trầm mặc hồi lâu, nhìn thấy ánh mắt Mị Ma sáng lóng lánh, lạnh nhạt nói: “Trường Dạ Vĩnh Huy.”

Thân thể Mị Ma mềm mại ngồi ở trên đầu gối Đạo trưởng, nhẹ nhàng uyển chuyển mà nói: “Đạo trưởng, ta rất thích danh tự này, cũng rất thích người.”

Ánh mắt Đạo trưởng tối sầm lại, trong phút chốc trên mi tâm hiện lên một đạo ma khí đen thẫm.

Hắn ném đi thanh kiếm trong tay, quăng bỏ chú trừ ma, tùy ý ma tính trong lòng điên cuồng gào thét dâng trào muốn thoát ra.

Mặt trăng trên núi Trường Dạ đều bị sương mù màu đen che khuất. Mị Ma bị vây ở bên trong một màu đen kịt, quần áo đỏ thắm bị phá vụn hết mức, bên trong cặp móng trắng tuyết đã bị một cự vật như lửa nóng tiến vào.

Một đêm kêu khóc, không thấy bình minh.

4. Chương 4

Không qua bao lâu, Mị Ma cơ hồ bị làm đến hồn phi phách tán. Ngón tay tinh tế trắng nõn đang run rẩy, nắm chặt y phục hiển nhiên đã bị ma vật nhuộm đen của Đạo trưởng kêu thảm thiết: “Đạo... trưởng... Không xong... A... Không được... Đạo trưởng...”

Đồng tử Đạo trưởng nhập ma trở nên băng lãnh âm trầm, nắm chiếc cầm trắng nõn của Mị Ma trầm thấp nói: “Nhấn nhện.”

Mị Ma ủy khuất vô cùng, khóc đỏ cả mắt: “Không... Ân... Không muốn... Ah ah... Ta không muốn...”

Ánh mắt Đạo trưởng âm trầm mà hôn môi y, giọng nói trầm thấp thì thầm không rõ mơ hồ trong xúc cảm môi răng quấn quýt: “Thời điểm trên chộc ta, nên nghĩ tới sẽ có một ngày này.”

Mị Ma mới không nghĩ tới.

Cái ngày Đạo trưởng xuất hiện ở núi Trường Dạ kia, dáng vẻ thanh lãnh bạch y phiêu lãng, như “Trích Tiên” không nhiễm phàm trần.

Mị Ma liền nghĩ, không biết có thể nhìn thấy dáng dấp mất khổng chế trong tình dục của Đạo trưởng hay không đây, nhất định đặc biệt thú vị.

Nhưng y không nghĩ tới Đạo trưởng mất khổng chế đáng sợ như vậy, y bị làm đến nổi cả nguyên thần cũng không tập hợp được.

Mị Ma thoi thóp mềm nhuyễn trong lòng Đạo trưởng nhập ma. Đôi chân dài trắng như tuyết nhịn không được run cầm cập, dịch nhầy dính nhờn nhớt tí tách chảy xuống, làm ướt Liễm Ảnh hoa đầy đất.

Liễm Ảnh hoa mắc cỡ khép lại cánh hoa, Mị Ma nằm trong lòng ngực Đạo trưởng ủy khuất khóc thành tiếng: “Dâm ma!”

Đạo trưởng nói mà không có biểu cảm gì: “Chính người đưa tới.”

Mị Ma khóc lóc nói: “Ta hối hận rồi!”

Bàn tay Đạo trưởng đặt trên lưng y, dẫn một đạo ma khí cho y: “Không còn kịp rồi.”

Tuy ngoài miệng Mị Ma nói hối hận, kỳ thực trong lòng cũng rất vui mừng.

Y yêu thích Đạo trưởng, từ lần đầu tiên nhìn thấy liền yêu thích vô cùng.

Y chọt chọt vào ngực Đạo trưởng, nhỏ giọng nói: “Đạo trưởng, nếu như người làm nhẹ một chút, ta liền càng yêu thích người hơn.”

Đạo trưởng vuốt ve da thịt trắng mịn của Mị Ma, lơ đãng nói: “Trốn xa một chút, có người đến.”

Mị Ma ngẩng đầu. Ở lối vào núi Trường Dạ, một đám đạo sĩ cầm kiếm đi đến ồn ào huyền ảo, yêu ma quỷ quái khắp núi sợ đến mức chạy trốn tứ phía.

Mị Ma sợ hãi run run một chút, cứng đờ dựa vào trong lòng ngực Đạo trưởng.

Đạo trưởng giơ tay, sương mù màu đen đầy trời bao thành bình phong.

Hắn thả Mị Ma xuống, đi tới chỗ đám đạo sĩ kia.

.....

Trúc yêu bị một đạo lôi làm cho thức tỉnh.

Y mở mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mưa rào xối xả sấm vang chớp giật.

Đám gấu trúc con vừa nãy ngủ trong bụi cỏ liền tỉnh dậy hoảng loạn dồn dập chạy vào trong phòng, mỗi một con đều bị mưa to xối thành gà nhúng nước trông rất tội nghiệp.

Trúc yêu nhanh chóng đẩy cửa ra, bắt chấp mưa to ôm từng con từng con bánh bao nhỏ vào.

Chẳng biết vì sao, mỗi lần y nhìn thấy đám tiểu tử lông xù tròn vo này, đều cảm thấy đặc biệt nhẹ dạ.

Đám bánh bao nhỏ ướt nhẹp ở trong phòng bắt đầu tự tìm góc ngủ.

Trúc yêu ngồi chồm hồm trên mặt đất đếm từng con từng con.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Ô, làm sao thiếu một con rồi?”

Đám bánh bao nhỏ ngồi trên sàn nhà chớp mắt nhỏ sáng lấp lánh nhìn y.

Trúc yêu có chút cuống lên: “Đứa nhỏ nhất đâu?”

Đám bánh bao nhỏ liền dồn dập ào ào bò đến bên cửa sổ. Móng vuốt lông xù nhỏ với đệm thịt mềm mềm chỉ vào chỗ cao nhất trên cái cây ngoài cửa sổ.

Một con bánh bao nhỏ trắng đen xen kẽ treo ở trên nhánh cây cao năm trượng, sợ sệt run run không dám xuống dưới.

Trúc yêu thở dài, mặc kệ sấm sét mưa to xông tới cây đại thụ kia.

Con gấu trúc nhỏ treo ở trên nhánh cây, thân thể tròn vo lảo đảo lảo đảo.

Trúc yêu kinh hồn bạt vía, giơ hai cánh tay gậy trúc uốn cong lại, tạm thời dựng lên một chiếc võng dưới thân bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ ôm cành cây run lẩy bẩy.

Trúc yêu cẩn thận dò xét cười mây bay lên, lên tới nhánh cây ôm đứa nhỏ đáng thương oan ức lóng ngóng xuống dưới, vừa bực mình vừa buồn cười: “Người nhỏ như vậy, bỏ cao thế để làm cái gì?”

Một đạo sấm sét chói mắt ầm ầm hạ xuống. Trầm Tâm Lệ trên cổ tay Trúc yêu rung động nứt ra.

Trúc yêu thầm nghĩ không ổn.

Là Thiên kiếp!

Cuối cùng một đạo sấm sét hạ xuống. Tia chớp thô to giống như một ngọn núi, đập tới chỗ y rất nhanh.

Trúc yêu chỉ kịp ném con gấu trúc nhỏ trong tay vào trong cửa sổ, chính mình cũng đã né tránh không kịp.

Điện quang lao vào cơ thể, một tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang vọng núi Lịch Nhi.

.....

Trong mưa to, Đạo trưởng gấp rút chạy nhanh.

Mẫu châu Trầm Tâm Lệ trên cổ tay bỗng nhiên nổ tung, mảnh vụn tản ra như hoa tảo thương mặt Đạo trưởng.

Đạo trưởng nhìn tia lửa xé trời ở phía xa kia, đau đến không muốn sống: “Thanh Diển!”

Kinh mạch toàn thân Trúc yêu bị lôi điện rót vào, ba hồn bảy phách không chống đỡ nổi, mơ hồ muốn biến thành tro bụi.

Trầm Tâm Lệ trên cổ tay tiếp tục gắt gao che chở một tia nguyên thần còn lại của y, làm cho y sống không được, chết cũng không thành, chịu đủ dày vò trong thời khắc sinh tử.

Đạo trưởng hóa thành tia sáng xông tới, từ trong sấm sét đan xen ôm chặt lấy Trúc yêu, đặt trên trán Trúc yêu một đạo Ngưng Hồn chú. Hắn đẩy đạo khí toàn thân lên, cưỡng ép thay Trúc yêu chặn lại chín đạo thiên lôi.

Tuy Trúc yêu là tiểu yêu, nhưng nguyên thần lại là Mị Ma ngàn năm của núi Trường Dạ.

Đạo thiên lôi này, chính là qui cách ngêhềh tiếp đại tu đỉnh cấp vị liệt tiên ban (* phân cách địa vị trên bậc tiên).

Đạo trưởng phun một ngụm máu tươi lên trên mặt Trúc yêu, trong hào quang chói lòa trước mắt, bỗng nhiên lóe lên một phong cảnh xa lạ.

.....

Là núi Trường Dạ.

Núi Trường Dạ, hoa không tươi đẹp, ánh trăng cũng không rõ ràng, dãy núi dài liên miên đổ nát trong xung lực to lớn.

Đá vụn lẫn xuống, bụi bặm tung bay.

Thanh Diển của hắn, một thân hồng y vụn vỡ, ngồi trong phế tích ngửa đầu bí hiểm cười: “Tạ Kiếm Nhai, người cư nhiên hận ta quá nhiều người tu hành!”

Hắn đứng ở chỗ cao, vẫn như trước đây bạch y như tuyết, âm thanh lạnh đến đáng sợ: “Đúng.”

Khuôn mặt như họa của Mị Ma dính máu, khóe miệng xinh đẹp treo lên ý cười thống khổ, càng thêm hồn xiêu phách lạc: “Tâm ma của người, chính là phạm trần của người chưa sạch sẽ!”

Đạo trưởng nói: “Hắn hiện thân làm loạn vài lần, đều là do người và núi Trường Dạ.”

Mị Ma che mặt, như khóc như cười: “Ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha...”

Đạo trưởng nhắm mắt lại, bên tai vang lên tiếng cười thê lương của Mị Ma.

“Tạ Kiếm Nhai, ta xin người hãy rút về núi Thanh Nguyệt của người đi! Người rút đi!”

.....

Thiên kiếp qua đi, giông tố xa dần.

Đạo trưởng ôm Trúc yêu đang hôn mê, đột nhiên đầu đau như búa bổ.

Không... Không phải... Đây không phải là sự thật...

Là do hấn thất thủ ngộ thương Thanh Diễm ngay tại thời điểm nhập ma, là tâm ma của hấn làm loạn, mới phá hủy Thanh Diễm và núi Trường Dạ!

Không phải... Không phải vì hấn tu tiên thành đạo, không phải...

Có lẽ là sau khi núi Trường Dạ đổ nát... Có lẽ là sau khi hồn phách Thanh Diễm tan biến... Mười năm kia...

Mười năm kia, hấn bị sự phụ nột ở trong cấm bế thất, khổ tu phương pháp chống đỡ tâm ma. Trước kia hoàn toàn mộng lung, từ lâu đã không nhớ rõ sự tình đêm hôm đó, lúc núi Trường Dạ đổ nát.

Sau đó là người trong sư môn nói cho hấn biết, hấn vì tâm ma mà điên, hủy diệt núi Trường Dạ.

Hấn không nhớ rõ.

Hấn không nhớ chính mình làm thế nào hủy diệt núi Trường Dạ. Hấn không nhớ chính mình làm sao một kiếm chấm dứt tính mạng Thanh Diễm.

Những ký ức ấy quá thống khổ đau đớn, khiến cho hấn tình nguyện đem tất cả chuyện sai lầm đẩy cho tâm ma của mình.

Có lẽ tâm ma của hấn, mới chính là người chưa bao giờ thương tổn Thanh Diễm.

Hai tay Đạo trưởng run run ôm người trong ngực thật chặt, điên cuồng vận chuyển đạo khí trong cơ thể.

Thân thể Trúc yêu yếu đuối không chịu nổi lời của Thiên kiếp. Da thịt vỡ tan thương tích khắp người, một thân thanh y đều bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Đạo trưởng run giọng nói: “Thanh Diễm...”

Trúc yêu chậm rãi mở mắt ra, trong con ngươi là một mảnh hận ý thống khổ: “Tạ Kiếm Nhai...”

Đạo trưởng nhìn chăm chú vào đôi mắt của y, trong lòng thanh lãnh thở dài một tiếng.

Thôi.

Hấn đã bỏ qua công pháp chống đỡ tâm ma hơn trăm năm, tùy ý Ma vật kia xâm chiếm thân thể của hấn.

Bạch y dần dần hóa thành hắc y, sương mù màu đen âm u tràn ra trong làn mưa to.

Chú trừ ma trên mi tâm Trúc yêu chợt phát ra vạn đạo kim quang, tàn nhẫn đánh cho Đạo trưởng nhập ma bay ra ngoài chín trượng.

.....

Gió xuân trên núi Lịch Nhi vẫn ấm áp nhẹ nhàng như trước, chỉ là trên cành cây phía trước căn nhà đơn sơ đã không còn thấy người kia mỉm cười thối sáo.

Đạo trưởng không biết Trúc yêu đi nơi nào.

Cá bơi dưới sông nói có gặp qua y ở nơi sâu xa trong núi Lịch Nhi, chim bay trên trời lại nói y đi tới thành phế tích của núi Trường Dạ.

Đạo trưởng tìm được một tên có lẽ là con khỉ hay chơi cờ với Trúc yêu. Con khỉ buồn bực ôm cái vò rượu tự mình chơi cờ, khoa tay múa chân nói cho Đạo trưởng, Trúc yêu đã qua được vị liệt tiên ban, thụ phong của thượng thiên đi rồi.

Đạo trưởng trầm mặc hồi lâu, sau đó hoàn thành ván cờ dang dở với con khỉ kia.

Hấn rốt cục thấm thiết cảm nhận được cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Hấn không có trở về núi Thanh Nguyệt, mà ở lại trong ngôi nhà lá lúc trước.

Vài con gấu trúc nhỏ tròn vo vây quanh hần xoay xoay làm nũng, tựa hồ vẫn luôn không có lớn lên.

Đạo trưởng nhắc một con gấu trúc nhỏ lên đặt trên đầu gối, những con khác cũng lần lượt tranh nhau bò tới chỗ hần.

Đám gấu trúc con chưa trưởng thành này vẫn luôn có một dạng thân cận không muốn xa rời khó giải thích được đối với hần và Thanh Diễm. Dù cho hần đã thành ma, chim chóc thú rừng thấy liền nhanh chóng tránh né, đám bánh bao nhỏ này vẫn thân thân thiết thiết nhào lên người hần.

Đạo trưởng nắm lỗ tai lông xù của gấu trúc nhỏ.

Một con nhỏ khác dòn dập bò đến dưới tàng cây. Một ống sáo nhảy ra từ trong bụi cỏ, nó hí ha hí hửng nâng tới, hiển món đồ vật có vẻ quý đi đến trước mặt Đạo trưởng.

Đạo trưởng ngẩn ra, gơ tay. Một tia ma khí cuốn lấy ống sáo, cuốn đến trong lòng bàn tay của hần.

Đó là... ống sáo của Thanh Diễm?

Đạo trưởng nắm ống sáo kia. Vài con bánh bao nhỏ cọt cọt ở trên người hần giống như làm nũng, muốn hần thổi sáo cho bọn nó nghe.

Đạo trưởng không chống đỡ được với đám quần thể gấu trúc con này, không thể làm gì khác hơn là mặt lạnh thổi một khúc.

Thiên nhai mộng viễn, trường dạ vĩnh huy.

Một tia ma khí từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước đầu gối Đạo trưởng.

Thấm Thanh Diễm thụ phong tại núi Trường Dạ.

Đạo trưởng đột nhiên đứng dậy. Mấy cái bánh bao nhỏ trắng đen xen kẽ mềm mềm tròn tròn mang trên người dòn dập rơi trên mặt đất, trương ra bộ mặt mờ mịt nháy mắt.

Trong lòng Đạo trưởng bỗng nhiên dâng lên một dòng cảm xúc hồ thẹn đau lòng không nói ra được, ngồi xổm xuống lần lượt sờ sờ từng cái đầu lông xù nhỏ, nói mà không có biểu cảm gì: “Mấy ngày nay trước mắt các người ở trong phòng ta, không cho tiếp tục bò lên trên cây, nhớ kỹ không?”

Những người bạn nhỏ cũng không biết nghe hiểu không, trái lại mỗi con ôm một quả trái cây gặm đến ngọt miệng, nước nhỏ xuống làm dơ giường Đạo trưởng.

Đạo trưởng cười mây bay lên, mang theo sương mù màu đen đầy trời vọt tới núi Trường Dạ.

.....

Lần biến đổi lớn trên núi Trường Dạ đã qua hơn trăm năm, núi đá đổ nát chồng chất trên phế tích, từ lâu đã mọc cây cỏ xanh um.

Đạo trưởng đi đến miệng núi, phát hiện trong khe hở núi đá đã mọc ra vài cây Liễm Ảnh hoa nhỏ yếu.

Bên trong nhụy hoa đỏ sẫm phun ra sương mù mềm mại dưới ánh trăng.

Trong lòng Đạo trưởng mừng như điên.

Thanh Diễm ở đây.

Thanh Diễm của hần, thật sự ở đây!

Đạo trưởng vội vàng một bước đi vào khu vực của núi Trường Dạ. Bỗng nhiên một trận kim quang chọi lóe, tàn nhẫn đánh hần bay ra ngoài.

Sương mù đen khép lại giữ vững thân hình hần, làm cho hần bị ném ra không đến nỗi quá chật vật.

Trong mắt Đạo trưởng loé lên một tia nôn nóng và tàn bạo, gơ tay kết ấn, ma khí trải dài cả trời đất bao trùm lại núi Trường Dạ: “Thanh Diễm, người đi ra!”

Sương mù đen tràn ngập vào bên trong. Dưới ánh trăng, một thân ảnh mặc y phục đỏ như máu xuất hiện trên đỉnh núi thê lương, hung ác chằm chằm nhìn hần.

Đạo trưởng ngửa đầu: “Thanh Diễn, trở về với ta.”

Trong mắt Trúc yêu tràn ngập nước mắt, gào thét nói: “Tạ Kiếm Nhai, cút trở về núi Thanh Nguyệt của người đi, ta chỉ sợ mình người thôi đó có được hay không!”

Y chân thành yêu mến người kia, hấn lại vì tu đạo, vung kiếm chặt đứt ba hồn bảy phách của y, lừa y hơn trăm năm, lừa y mơ hồ hăm sâu tình kiếp lần thứ hai.

Y sợ.

Có thể Đạo trưởng không còn là Đạo trưởng ôn nhu do dự không quyết đoán kia nữa. Ma khí của hấn vòng quanh hắc y trên người như đêm tối, trong con người băng lãnh chỉ có thô bạo chiếm giữ và xâm lược. Hấn nói mà không có biểu cảm gì: “Cho người một cơ hội cuối cùng, cùng ta quay về núi Lịch Nhi.”

Trúc yêu bị thái độ cứng rắn mạnh bạo của hấn làm cho càng thêm đau đớn và ủy khuất. Mặt lạnh đông lại, ẩn vàng trên mi tâm phát ra vạn đạo kim quang, chắn ma khí ở ngoài núi Trường Dạ hết mức.

Trúc yêu nói: “Cút!”

Đạo trưởng mới không chịu đi.

Hấn không chỉ không đi, còn phát động ma khí thế phải công phá bình phong phòng hộ trên núi Trường Dạ.

Đáng tiếc, đạo kim ẩn trừ ma kia là do tự tay hấn hạ xuống. Đạo khí và ma khí công kích lẫn nhau, tâm mạch Đạo trưởng đều nát tan, chặt vật té ngã ở bên trong phế tích.

Hấn ngửa đầu, nhìn lên đỉnh ngọn núi, một ngum máu tươi dâng trào ra.

Trúc yêu đứng ở trên đỉnh núi, trong mắt lóe lên vẻ hốt hoảng, nhưng y rất nhanh đã khôi phục băng lãnh, nghiêng người dùng áo khoác che đậy bụng dưới đang từ từ nhô lên.

Trúc yêu nói: “Tạ Kiếm Nhai, hiện tại ta là tiên người là ma. Người còn tiếp tục dây dưa không tha nữa, ta liền... ta liền lên báo thiên đình, kêu thiên binh thiên tướng đến thu phục người!”

Đạo trưởng chà xát khóe miệng: “Vậy ta liền làm đến khi người khóc lóc xin tha trước mặt binh mã thiên đình!”

Trúc yêu tức đến trợn mắt ngoác mồm, lại thật sự sợ sệt Đạo trưởng sẽ làm ra loại chuyện đó, vội vàng bốn ba khắp nơi trong núi Trường Dạ, gia cố trận pháp phòng ngự.

Đạo trưởng mang theo ngàn vạn ma khí vây nhốt núi Trường Dạ, đạo khí không ngừng tiến công bình phong cả ngày lẫn đêm.

Tin tức rất nhanh truyền khắp hai giới Tiên Ma.

Một tên Ma vật tu đạo nhập ma, đối đầu với một trúc yêu nhỏ vừa được vị liệt tiên ban trong núi Trường Dạ.

Bình phong trên núi Trường Dạ rung động mấy ngày liền, quấy nhiễu Trúc yêu đến mức đêm không thể chợp mắt.

Y đã độ kiếp thành tiên, nói đến chuyện có ngủ hay không cũng không quan trọng.

Điều kinh khủng nhất chính là, bên trong bụng y đã mang con vật nhỏ.

Vài lần bị Đạo trưởng nhập ma làm đến hôn mê kia không phải là nằm mơ. Chất lỏng nóng bỏng rót đầy sâu trong địa phương đó, làm cho y mang bầu hài tử trong mơ hồ.

“Tạ Kiếm Nhai vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ!”

5. Chương 5

Trúc yêu đỡ bụng ngồi dậy, nhin không được lại nhớ về núi Lịch Nhi, gió ẩm mây bay.

Giữa đồng cỏ trong rừng trúc, một đám bánh bao nhỏ trắng đen xen kẽ lẫn qua lẫn lại làm nũng.

Y không biết đám tròn tròn này từ đâu tới.

Kiếp trước ở núi Trường Dạ, bị tra đạo sĩ kia chém xuống một kiếm, y lập tức không còn tri giác.

Đến khi mở mắt ra lại, đã nằm trong rừng trúc ở núi Lịch Nhi. Đạo trưởng áo trắng như tuyết đang thổi sáo, bảy con bánh bao tròn tròn mềm mềm leo lên leo xuống trên người hắn.

Nhưng y yêu thích đám tiểu tử kia, lông xù mềm nhũn, yêu quý người nào liền sẽ làm nũng với người đó.

Mỗi khi bị đám vật nhỏ kia vây quanh, trong lòng y liền tràn đầy niềm vui sướng và ấm áp khó có thể dùng lời diễn tả được.

Nếu như núi Trường Dạ không thể ở nổi nữa, không bằng... không bằng đi thăm đám tiểu tử kia?

Hoặc là trực tiếp ôm đi từ từ nuôi.

Trúc yêu sợ nhóm bánh bao nhỏ không nhận ra mình, cố ý biến trở về bộ dáng thanh y ngọc quan ôn nhuận, đứng ở trong góc nhỏ nhìn Ma vật mặc hắc y ở ngoài núi Trường Dạ, trong lòng không nhin được mà thấp thỏm bồn chồn.

Đạo trưởng tu đạo ở núi Thanh Nguyệt, lâu đến mức không biết tuổi tác.

Thường ngày hắn bình tĩnh kiêu chể, luôn có một bộ dáng thanh cao lãnh đạm, không nhìn ra tu vi cao bao nhiêu.

Chỉ khi nào nhập ma, ma khí quanh thân mãnh liệt khủng bố, yêu ma quỷ quái trong toàn núi Trường Dạ đều sợ hắn đến run rẩy bầy.

Trúc yêu buồn bực ném bát lần thứ một trăm lẻ bảy.

Mấy ngày tháng này không có cách nào chịu nổi!

Y thở phì phò đi lên đỉnh ngọn núi, mặt lạnh như băng nhìn tên Ma vật hung tàn lạnh lùng kia dưới chân núi.

Đạo trưởng ngẩng đầu, xa xa vẫy tay với y: “Thanh Diễn, đi theo ta.”

Trúc yêu tỏ vẻ giận hờn nói: “Cùng ngươi đi đâu chứ, để tiếp tục bị Tà Đạo trưởng trừ thêm một lần à!”

Y nói lời này vốn chỉ do giận hờn, nhưng lời còn chưa dứt, chuyện cũ chưa xót trước kia bỗng nhiên phả vào mặt, đau lòng đến nỗi không nhin được mà ghen ngào.

Trúc yêu không muốn Đạo trưởng nhìn thấy dáng vẻ ấy của mình, quay đầu tránh đi tầm mắt của Đạo trưởng.

Đạo trưởng đứng ở dưới chân núi, nhìn bóng lưng mờ ảo dưới vầng trăng đỏ lạnh lẻo kia, bị câu nói của Trúc yêu đâm đến mức đau đớn trong lòng.

Hắn há miệng, muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy có nói ra lý do cũng đều là vô liêm sỉ đến cực điểm.

Hắn thậm chí cảm hận cái bộ dáng đạo sĩ thanh lãnh kia, hận đến mức không thể phủ nhận rằng mình và hắn xưa nay không phải cùng một người.

Nhưng cố tình bọn họ chính là một người, cùng nhau hưởng thụ tình yêu của Thanh Diễn đến mức không muốn xa rời, cũng phải cùng chịu sai lầm và hận ý của Thanh Diễn.

Đạo trưởng ngửa đầu nhìn Trúc yêu, chậm rãi thu lại ma khí bên người.

Trúc yêu xoa xoa mặt điều chỉnh biểu tình chặt vật một chút, hiện ra bộ dáng ôn nhu hòa khí lẫn xa cách: “Đạo trưởng, ngươi không đi sao?”

Đạo trưởng bình tĩnh nói: “Không, ta chỉ đang nghĩ đến một loại phương pháp khác bắt người ra.”

Trúc yêu sưng sốt.

Đạo trưởng nhắm đôi mắt tĩnh tâm trong chốc lát, ma khí trên người dần dần rút đi, hiện ra bộ dáng của người tu đạo với bộ y phục trắng như tuyết kia.

Trúc yêu ngây ngẩn cả người: “Không... Không thể... Người không phải... không phải nói người rút cuộc không thể quay về tu tiên được sao! Người lại gạt ta!!!”

Đạo trưởng nói: “Đạo không thể tăng, tu vi vẫn còn.”

Hắn dùng một cước nhảy vào núi Trường Dạ, kim ấn trừ ma nhận thức chủ nhân, nhanh chóng tản ra, lộ ra một con đường rộng rãi.

Trúc yêu quay người lập tức trốn vào núi sâu. Đạo trưởng ở phía sau nhấc tay áo một cái, đạo khí vô hình cuốn lấy toàn thân Trúc yêu, dần dần lôi trở về.

Một thân thanh y bỗng nhiên biến thành một trận mưa hoa ở trong màn đêm, cánh hoa Liễm Ảnh rì rào tự do tung bay, nhưng không thấy người.

Đạo trưởng gào thét: “Thảm Thanh Diễm!!!”

Trong bóng đêm sâu thẳm nhợt nhạt, núi Trường Dạ yên tĩnh một mảnh, Thanh Diễm của hắn cũng không biết đã ở nơi nào.

.....

Trúc yêu biến thành vệt sáng đi nhanh ở trong gió đêm, một đường vọt tới chốn cũ, núi Lịch Nhi.

Dưới bóng đêm, rừng trúc tỏa sáng trong ánh trăng thanh lãnh.

Trúc yêu rơi xuống trước căn nhà nhỏ của Đạo trưởng, cách cửa sổ thấy được đám bánh bao nhỏ ngủ trên giường Đạo trưởng ngã chổng vó lên trời.

Trong lòng Trúc yêu đột nhiên dâng lên một hồi chua xót không nói ra được nguyên do, ngơ ngác đứng ở ngoài cửa sổ, nhất thời hoảng hốt thất vọng.

Ngày y bắt đầu sống trong rừng trúc, liền gặp được đám vật nhỏ mềm nhũn này.

Tám mươi một năm tu luyện, ngoại trừ tên Đạo sĩ hỗn trưởng kia, ở cùng y nhiều nhất chính là đám vật nhỏ này.

Trúc yêu đưa tay ra, nhẹ nhàng, đứng từ xa xoa xoa thân thể lông xù của gấu trúc nhỏ, khe khẽ thở dài.

Xem ra Đạo sĩ hỗn trưởng chăm sóc đám vật nhỏ này cũng không tệ lắm.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Trúc yêu đột nhiên quay đầu lại, theo bản năng vút xuống một huyễn ảnh bỏ chạy.

Nhưng không còn kịp rồi, Đạo trưởng chuẩn xác tìm thấy bản thể y. Đạo khí từ lòng bàn tay quần lấy thật nhanh, ghì lại eo Trúc yêu.

Trúc yêu không nhịn được rên lên một tiếng, ôm bụng với sắc mặt trắng bệch, chật vật rơi xuống mặt đất.

Đạo trưởng đi đến bên cạnh y, giơ tay muốn loại bỏ đạo ấn trừ ma kia, lại nhìn thấy sắc mặt Trúc yêu trắng bệch, khóe miệng tràn ra một vệt máu đỏ sẫm.

Đạo trưởng biến sắc không còn dám động: “Thanh Diễm!”

Trúc yêu cuộn thành một đoàn, thống khổ ôm bụng dưới, khàn cả giọng mà khóc mắng: “Tạ Kiếm Nhai, hài tử... A... Người cái tên khốn kiếp...”

Đạo trưởng cúi đầu, không ngờ nhìn thấy hạ thể Trúc yêu nhiễm đỏ máu tươi.

Hắn mới vừa ra tay lực đạo cũng không lớn, chỉ muốn ngăn cản Thanh Diễm chạy trốn mà thôi.

Làm sao... Sao lại thế...

Đạo trưởng không kịp nghĩ nhiều, đạo khí toàn thân chuyển vào trong cơ thể Trúc yêu: “Thanh Diễn!”

Trúc yêu kêu thảm một tiếng, càng đau dữ hơn.

Đạo trưởng gào thét: “Thảm Thanh Diễn, đến cùng ngươi đã giấu diếm ta cái gì!”

Không nên như vậy, Thanh Diễn của hắn đã đắc đạo thành tiên, không thể vì hắn nhẹ nhàng động một chút liền bị thương đến mức như thế này.

Nhất định là hắn quên cái gì rồi, nhất định là hắn...đã quên mất vật rất trọng yếu.

Trúc yêu ôm bụng, gương mặt trắng tái nhợt đầy mồ hôi lạnh, nhưng trong mắt hận ý trào phúng.

Trong lòng Đạo trưởng đau đớn một trận.

Hắn quên mất cái gì?

Hắn suy nghĩ lại mình đã quên cái gì!

Không kịp nghĩ nhiều, hai tay Đạo trưởng kết ấn, thêm một đạo cổ hồn phù lên ấn trừ ma trên trán Trúc yêu, lớn tiếng nói: “Thảm Thanh Diễn, chống đỡ!”

Dứt lời, hắn cường bách xuất ra khí hải tinh nguyên, nặng nề đập vào ngực Trúc yêu.

Tu vi chính khí cao thâm ngàn năm đột nhiên vào cơ thể. Cả người Trúc yêu rõ ràng vô cùng đau đớn, ý thức lại tỉnh táo vạn phần.

Y nhìn thấy vẻ mặt ủ dột của Đạo trưởng, nhìn thấy tóc đen của Đạo trưởng biến thành màu máu.

Y nghĩ tới.

Ngày ấy.

Ngày núi Trường Dạ biến đổi lớn, thời điểm kiếm chém ma trong tay Đạo trưởng hạ xuống, y đã mang thai.

Trong lòng y quá đau, thậm chí lưỡi tiếp tục cho hải tử trong bụng mình một phần sinh cơ, chỉ cười lạnh nhìn về phía Đạo trưởng vùng kiếm, đau thương không chịu nhắm mắt.

Tự tay giết con trai mình, tên Đạo sĩ máu lạnh vô tình kia, sẽ hối hận sao?

Đại khái... Không thể nào...

Trúc yêu nửa tỉnh nửa mê, một phút chốc nhìn thấy ánh trăng lạnh lẽo thê lương trên núi Trường Dạ, một phút chốc lại nhìn thấy hàn quang trên kiếm Đạo trưởng vùng xuống.

Tinh nguyên của Đạo trưởng dần dần dung hợp vào trong thân thể y, Trúc yêu ngậm lấy đau đớn và hận ý trong lòng.

Không... Ta không muốn ngươi cứu ta...

Không được!

Trúc yêu nhăn nhó cơn đau nhức trong bụng, bỗng nhiên dùng sức bức tinh nguyên của Đạo trưởng ra ngoài thân thể, kéo thân thể vô cùng chật vật đứng dậy muốn chạy.

Tinh nguyên trở lại trong cơ thể Đạo trưởng, vừa vào một hồi kinh mạch hắn đã bị hao tổn, không thể bức ra lại.

Đạo trưởng nổi giận, đột nhiên đặt Trúc yêu ở dưới thân, xé rách quần áo Trúc yêu.

Trên đùi trắng nõn của Trúc yêu dính đầy máu tươi, chính là từ huyết non giữa mông tràn ra.

Đạo trưởng sưng sốt, bàn tay đặt ở bụng tròn nhô lên của Trúc yêu, dụng tâm tra xét nguyên do trong đó.

Nhịp tim yếu ớt, gấp gáp.

Một đạo, hai đạo, ba đạo...

Không, đây không phải là mạch đập của Thanh Diễm. Đây là... đây là...

Trúc yêu khóc lóc nói: “Tạ Kiếm Nhai người buông ta ra!”

Đạo trưởng đỡ kê ở dưới gối, hung ác cắm vào bên trong hông Trúc yêu, thừa lúc xuyên qua chậm rãi truyền chân nguyên tu đạo vào, an ủi Trúc yêu đang mang thai nóng nảy bất an: “Người mang hài tử tại sao không nói cho ta?”

Trúc yêu nghẹn ngào nói: “Cũng không phải của người!”

Y giãy dụa muốn chạy trốn khỏi trường kê, cái hông trắng như tuyết uốn tới ẹo lui, lại bị Đạo trưởng giam cầm không thể động đậy. Đạo khí ấm áp nhu hòa từ địa phương bí ẩn tiến vào thân thể, Trúc yêu nhìn không được mà cảm thấy cực kỳ thư thích lẫn vui sướng.

Y dần dần mà không có cách nào giãy dụa, cánh tay mềm nhũn ôm cổ Đạo trưởng, gương mặt ôn văn nhã nhĩ bị bao phủ bởi những vệt nước mắt khó nhìn, khóe mắt hiện ra tình dục đỏ ửng: “A... Tạ Kiếm Nhai... Đạo sĩ vô liêm sỉ... Ân a... Buông ta ra... Cũng không phải... Ân a... Không phải con trai của người... Thả ra...”

Máu tươi chảy ra từ trong huyết đạo dần dần biến mất trong ánh sáng ấm áp. Lối vào phần nộn tràn ra chất lỏng dính nhớp trong suốt, bị đâm rút đến phốc vang.

Trúc yêu không còn khí lực, yếu ớt ngã vào trong lồng ngực Đạo trưởng. Đôi chân dài vòng qua eo Đạo trưởng, ngón chân trắng như tuyết bị khóa cầm lao đến làm cho nhanh chóng co lại.

Đạo trưởng hôn tóc dài mềm nhũn như thác nước của Trúc yêu, trầm thấp nói: “Tinh nguyên đều cho người, tiếp nhận tốt đi.”

Một dòng nước nóng tràn vào thân thể, Trúc yêu bị nóng đến mức cái cổ trắng nõn ngẩng cao, tiếng thét ngọt ngào tràn ra giữa đôi môi hồng hào.

Y rõ ràng đang khóc xin tha, lại cảm thấy một trận thư thích lẫn vui sướng không gì sánh kịp.

Tinh nguyên trong người Đạo trưởng đi vào sâu trong cơ thể trúc yêu, chính là đang bảo vệ tính mạng Trúc yêu và đứa nhỏ trong bụng.

Đạo trưởng cúi đầu, thấy từng sợi từng sợi tóc trắng trộn lẫn trong mái tóc đen của mình, đã trở thành bộ dạng Thiên nhân ngũ suy. (*Năm hình dạng suy kiệt của người trời hiện ra trên thân thể khi tuổi thọ sắp hết.)

Hắn giơ tay muốn lấy chú trừ ma trên mi tâm Trúc yêu xuống.

Như vậy, sau khi hắn khôi phục ma thể, mới không bị bùa chú của chính mình bắn đi.

Đạo trưởng tĩnh tâm ngưng thần, tập hợp một chút đạo lực cuối cùng lên kinh mạch, đầu ngón tay nhẹ nhàng rơi vào mi tâm Trúc yêu, muốn thi pháp.

Phía sau bỗng nhiên truyền tới một thanh âm trong trẻo lạnh lùng, bình tĩnh không lay động: “Nếu như phá chú trừ ma, cố hồn phù cũng sẽ biến mất theo, người có nghĩ kĩ chưa?”

Đạo trưởng quay đầu lại, ngạc nhiên: “Sư phụ?”

Sư phụ đứng ở trong rừng trúc, trong lòng ôm một con gấu trúc nhỏ bị chấn kinh, ngón tay thon dài đang ôn nhu an ủi cái con bánh bao vẫn còn run rẩy bấy kia.

Sư phụ bình tĩnh nói: “Người nghĩ kĩ chưa?”

Đạo trưởng cười khổ: “Hiển nhiên ta... muốn bảo vệ tính mạng của y trước tiên...”

Đạo lực trên đầu ngón tay lại vận chuyển thêm một lần nữa. Cuối cùng một tia đạo khí tuôn ra, vững vàng cố định cố hồn phù trên trán Trúc yêu.

Đạo trưởng nói: “Sư phụ, ta không muốn tiếp tục tu vô tâm đạo.”

Sư phụ nói: “Người vẫn tình nguyện thành ma?”

Đạo trưởng nói: “Nếu như y không muốn gặp ta, ta còn có trăm nghìn loại phương pháp nỗ lực. Nhưng nếu như ta quên mất y, duyên phận giữa chúng ta, cuối cùng sẽ không còn khả năng cứu vãn.”

Thanh Diễn của hấn vừa có tính khí quật cường vừa hận hấn tận xương. Nếu như hấn không đến, ngàn năm vạn năm sau Thanh Diễn cũng sẽ không đi tìm hấn.

Sư phụ nói: “Là ma hay đạo, đều là người tự mình lựa chọn, đi thôi.”

Đạo trưởng lão đảo đứng dậy, một đầu tóc bạc thê lương, buông lỏng rũ xuống đầy đất.

Hấn quỳ trên mặt đất hôn lên mi tâm Trúc yêu, đứng lên bái biệt sư phụ: “Sư phụ.”

Sư phụ chợt giơ con gấu trúc nhỏ mềm oặt trong tay kia lên: “Có muốn mang vật này cùng đi hay không?”

Đạo trưởng có chút mờ mịt, trong lúc hoảng hốt đã bị sư phụ nhét vào trong ngực một cái.

Bánh bao lông xù nhỏ cứ nhiên không sợ hấn, thân mật chui vào cổ áo của hấn.

Đạo trưởng hồ đồ mang theo đám bánh bao đi, ma khí đầy trời bao phủ một người và một đoàn gấu trúc ở trong, bay về dãy núi hoang ở phía Nam nơi hội tụ đầy ma khí.

.....

Trúc yêu làm một giấc mộng, mơ tới những ngày khi tất cả còn chưa bắt đầu, mơ thấy mình ở trên cây ôm một con gấu trúc nhỏ thối sáo.

Trong nhà nhỏ, Đạo sĩ bị quấy nhiễu tu luyện, bất đắc dĩ ngược mắt nhìn y, âm thanh thanh lãnh ôn nhuận trầm thấp: “Chớ có hồ nháo.”

Vì vậy trúc yêu cũng học theo dáng dấp của Đạo sĩ, nhẹ nhàng ôn nhu mà cười nói: “Chớ có hồ nháo.”

Là ai hồ nháo?

Là ai phút chốc thành ma phút chốc lại thành Đạo sĩ tu đạo vô liêm sỉ, đã từng là mối tình sâu nặng lại bị người mình yêu tha thiết vùng kiếm trăm thủ?

Trúc yêu ở trong mơ nghe được tiếng sáo nhẹ nhàng.

Trường Dạ Vĩnh Huy.

Núi Trường Dạ... Đúng... Y nên trở về núi Trường Dạ...

Trúc yêu nỗ lực mở mắt.

Trong rừng trúc hoa thơm chim hót, ánh mặt trời sáng rõ cùng gió xuân đồng thời phả vào mặt, khiến cho những nỗi đau buồn thống khổ ngày hôm qua, dường như chỉ là một cơn ác mộng.

Ở ngoài căn nhà, một đạo sĩ xa lạ đang thối sáo.

Trúc yêu chậm rãi nghĩ tới, đó là sư phụ của Tạ Kiếm Nhai.

Trúc yêu không có chút hảo cảm nào đối với toàn bộ đạo sĩ trên núi Thanh Nguyệt, nhìn thấy vị đạo sĩ này thối cây sáo của mình, càng không vui tám trăm lần.

Y đứng dậy biến ra một thân thanh y ngọc quan ôn văn nhĩ nhĩ, phong độ nhẹ nhàng mà đi ra ngoài: “Các hạ là người phương nào, vì sao cầm ống sáo của ta, còn...” Ánh mắt y quét đến con gấu trúc tròn vo trên đầu gối sư phụ, “Còn ôm gấu trúc của ta?”

Sư phụ cười nhạt: “Xin lỗi, Thẩm công tử, đứa nhỏ này muốn ta thổi cho hấn nghe.”

Trúc yêu có chút không dễ chịu.

Cái con gấu trúc nhỏ nằm ở trên đầu gối sư phụ khéo léo nhảy xuống, lăn tăn bò đến dưới chân Trúc yêu, ôm lấy chân Trúc yêu dùng sức cọ cọ như muốn làm nũng.

Trúc yêu có chút mờ mịt: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

Sư phụ nói: “Đây chỉ là một huyền ảnh của ta. Thấm công tử, ta có câu muốn nói cho người. Hài tử nhỏ nhất kia, bị Kiếm Nhai mang đi nuôi, nếu như người đếm số lượng không đúng, không cần quá lo lắng.”

Nói xong câu đó, thân ảnh sư phụ dần dần tiêu tan dưới ánh mắt trời.

Cái ống sáo kia rơi xuống trên bụi cây dày, đuôi sáo có một dây tua thuần trắng, treo viên Trầm Tâm Lệ Đạo trường từng cho y dùng để tránh thiên kiếp.

Trúc yêu nhìn một đám bánh bao trắng đen tròn vo đáng yêu dính người tụ lại thành một nhúm trên đất, lại nghĩ đến lời của sư phụ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một luồng linh cảm không lành.

Đám này... Đám gấu trúc con này... Chẳng lẽ là hài tử trong bụng y năm đó trở về từ cõi chết???

Trúc yêu ngơ ngác nhìn đám gấu trúc con kia. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...

Quả nhiên, con nhỏ nhất góc nhất kia không thấy.

Trúc yêu cuống lên, vọt tới núi Thanh Nguyệt cần sư phụ nói rõ ràng cho mình.

Nhưng khi đến núi Thanh Nguyệt các đạo sĩ lại nói, sư phụ xuất môn vân du rồi, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về.

6. Chương 6

Trúc yêu trở lại trong nhà nhỏ, vài con gấu trúc con đang loạng choạng tiếp sức vận chuyển ầm nước.

Trúc yêu ngồi xổm xuống, nhận lấy ầm nước: “Các người muốn chuyển vật này đến nơi nào?”

Cái con bánh bao to lớn nhất nghiêm trang lay động đầu lông xù tròn, tay ngắn chỉ bãi cỏ ngoài cửa sổ, dùng âm thanh non như sữa mơ hồ không rõ nói: “Cây... Cây cây...”

Trúc yêu ngẩng đầu nhìn lại, bên trong bãi cỏ mọc ra một mầm non kỳ lạ.

Cây cỏ núi đá trong núi Lịch Nhi đều lớn thành trảng kiện hùng vĩ, chưa từng có loại cây mềm mại như này, cành hoa nhỏ mảnh khảnh như thế.

Trúc yêu cầm lấy ầm nước, đi ra phía ngoài.

Trước trước sau sau có sáu con bánh bao nhỏ vây quanh chân, dồn dập dồn dập bò.

Trúc yêu không dám đi quá nhanh, sợ mình không cẩn thận dẫm bẹp một đứa.

Nhóm bánh bao bò rất chậm, nhưng từng con từng con lại nhiệt tình mười phần, một đến đầu đầy mồ hôi cũng phải vây quanh bụi cây, xoay vòng quanh mầm non mềm mại kia.

Trúc yêu ngồi xổm người xuống, ôn nhu nâng ầm nước nhẹ nhàng tưới hơi nước xuống, bên cạnh mầm non chiếu ra một vầng cầu vồng nho nhỏ.

Nhóm bánh bao nhỏ vui vẻ đến lăn lộn đầy đất, ôm căng chân Trúc yêu làm nũng.

Trúc yêu cười khỏ, trêu mếu lần lượt xoa xoa từng cái đầu nhỏ.

Y thật sự không nhớ rõ.

Năm đó ở núi Trường Dạ, y bị Tạ Kiếm Nhai đâm một kiếm khiến cho hồn phi phách tán, nghĩ chính mình sẽ cứ như vậy tiêu tan giữa trời đất.

Nhưng chẳng biết vì sao, mình lại trọng sinh bên trong trúc.

Tất cả những gì phát sinh giữa khoảng thời gian đó, y hoàn toàn không biết.

Mà Đạo trưởng, giống như càng thêm ngơ ngác ngác.

Gấu trúc nhỏ mềm nhũn này, thật sự là con của y sao?

Nhưng mà... Nhưng mà...

Trúc yêu nhú mày lại.

Như thế nào y lại sinh ra một đám gấu trúc?

Vấn đề này, e sợ chỉ có chính cái người chưởng môn đang dạo chơi tứ phương của núi Thanh Nguyệt mới có thể trả lời y.

.....

Trên núi Thanh Nguyệt, chưởng môn sư phụ đang uống trà tắm nắng.

Sư đệ đứng ở sau lưng sư phụ, không nói tiếng nào, đáy mắt thiêu cháy đến mức muốn phun lửa.

Sư phụ hí hóp nói: “Người còn có cái gì không vừa lòng?”

Sư đệ vội vàng nói: “Sư phụ, tinh nguyên đạo gia của sư huynh rơi xuống núi Lịch Nhi rồi!”

Sư phụ chậm rãi ung dung nói: “Đúng vậy, có gì không phải?”

Sư đệ nói: “Tinh nguyên của sư huynh rất quan trọng, phải mang về sinh trưởng ở núi Thanh Nguyệt, chăm sóc tắm bổ cho tốt mới đúng!”

Sư phụ nói: “Người người trong núi Thanh Nguyệt đều mưu ma chước quỷ, ta lại cảm thấy, tinh nguyên của Kiếm Nhai lưu lại bên người Thẩm Thanh Diễn, mới an toàn nhất.”

.....

Bụng Trúc yêu càng ngày càng lớn, kể cả khi cưỡi mây bay cũng có chút khó khăn, không thể làm gì khác hơn là thấp giọng dụ dỗ sói hoang sau núi, dùng việc dạy pháp thuật làm điều kiện, muốn sói hoang mỗi ngày mang nước suối lạnh tốt nhất từ nơi thâm sâu trong núi Lịch Nhi đến cho y.

Bụi mầm non nho nhỏ kia kì quái đến tàn nhẫn. Nếu như không dùng nước suối lạnh tốt nhất, hai mảnh lá cây vô cùng đáng thương kia sẽ rũ xuống, mấy ngày cũng không chịu lớn một chút.

Cái chồi non yếu ớt nhỏ xíu này, cố tình lại ảnh hưởng đến vui buồn của sáu con gấu trúc nhỏ trong lòng Trúc yêu, nửa điểm cũng không qua loa được.

Trúc yêu nuôi bụi cây nho nhỏ này, không khỏi nhớ tới khoảng thời gian trước khi y hóa thành hình người, cái tên bạch y Đạo trưởng ngày ngày đều dùng nước suối lạnh tưới nước cho y kia.

Thời điểm Đạo trưởng tưới nước luôn là sáng sớm, ánh nắng ban mai chiếu lại đây, một tầng vòng sáng màu vàng bao phủ lên thân hình ngọc thụ lâm phong của Đạo trưởng.

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng Trúc yêu càng hiện ra một nụ cười ôn nhu.

Nhưng ngay sau đó, y liền thu nụ cười lại, hận hận đâm cái mầm cây non mềm kia một chút: “Chờ ta giải quyết xong bụng của mình, liền tìm người đoạt lại bánh bao của ta. Tà Kiếm Nhai, người chờ ta!”

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, không biết Đạo trưởng ở nơi nào, vẫn không có nửa điểm tin tức

Nhưng đứa nhỏ trong bụng Trúc yêu đã đi ra.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, vẫn là một đám gấu trúc con tròn vo. (Ca ca một lần bảy đứa thiệt hả OvO!!)

Trúc yêu triệt để ngây dại.

Tốp bánh bao sinh ra đầu tiên đang ở ngoài phòng uốn tới ẹo lui vẩy quanh bụi cây nho nhỏ. Đứa to lớn nhất kia lộn mèo dưới ánh mặt trời, bỗng nhiên liền biến thành một nhóc con hai ba tuổi, ngơ ngác nằm nhoài trên bãi cỏ, hai lỗ tai lông xù tròn tròn trên đỉnh đầu run lên thật dễ thương, bị bô kêu một tiếng: “Cha!”

Trúc yêu: “.....”

Lúc này, lá trúc bỗng nhiên tung bay biến hóa thành một bộ đạo bào màu trắng tí hon, bọc lại cái đứa nhóc tròn vo kia.

Trúc yêu sững sốt.

Y mới vừa sinh xong, thể lực còn chưa khôi phục, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cảnh tượng kỳ lạ này.

Bụi cây bị đám bánh bao vây nhốt kia bỗng nhiên mọc ra một đóa hoa thuần trắng. Tâm hoa tản ra vụn đạo kim quang, bao quanh đám bánh bao rồi úp xuống như cái nôi bột men. Đứa này tiếp theo đứa kia “Ầm ầm ầm” biến thành hình người, mặc đạo bào màu trắng tí hon chỉnh tề, ngoan ngoãn nằm úp sấp thành một loạt: “Phụ thân!”

Trúc yêu: “.....”

Bên trong kim quang tỏa ra từ đóa hoa trắng, một đạo sĩ hình dáng cao to chậm rãi đi ra, gương mặt thanh lãnh có mấy phần hoang mang, lạnh như băng nhìn quanh bốn phía.

Hắn cách cửa sổ căn nhà nhỏ nhìn thấy một yêu vật.

Thanh y, tóc xõa, trên khuôn mặt tuần tú có một tầng suy yếu mỏng manh, khoe mắt và môi hiện lên đỏ ửng yếu ớt.

Hắn không tự chủ được đi tới cửa, mặt không thay đổi đối diện với yêu vật kia.

Đôi môi hồng hào của yêu vật run rẩy mấy lần, trong mắt lại có nước mắt: “Tạ Kiếm Nhai!”

Hắn cau mày: “Ta tên là Tạ Kiếm Nhai sao?”

Trúc yêu ngây người.

Chẳng... Chẳng lẽ là mình nhận lầm người?

Cái gương mặt này, cái khí chất này, cái bộ dáng lạnh lùng làm người ta ghét kia, rõ ràng chính là đạo sĩ vô liêm sỉ Tạ Kiếm Nhai!

Đạo sĩ ngơ ngàng đứng ở cửa, trầm mặc hồi lâu sau mới nói: “Nếu người gọi ta là Tạ Kiếm Nhai, vậy cứ cho đó chính là ta đi.”

Trúc yêu không biết nên phản ứng ra sao.

Nhưng Đạo trưởng đã đi vào trong nhà, tự nhiên đẩy lên tam muội chân hỏa đun nước nóng, thuần thực châm trà rót nước: “Người mới vừa sinh, nên ăn chút đồ bổ dưỡng.”

Trúc yêu nhìn bóng lưng cao lớn khoác bộ y phục trắng như tuyết của hắn, nhếch miệng nói không ra lời.

Đạo trưởng ngẩng đầu nhìn, tiếp theo từ xa đánh rơi con chim đang bay trên trời, bao bọc nó trong ánh sáng tỏa ra từ lòng bàn tay rồi nhỏ lông lấy máu, chốc lát sau liền lấy một cái nôi bắt đầu nấu lên.

Trúc yêu có chút cạn lời, gian nan mà nói: “Người làm cái gì vậy?”

Đạo trưởng nói: “Nấu canh cần phải nấu bằng lửa nhỏ. Nếu người đã đói bụng, ta hái trái cây cho người lót dạ.”

Trúc yêu nhìn Đạo trưởng rửa tay làm canh, chớp mũi bỗng nhiên chua xót, dường như không kiềm nén được muốn rơi lệ.

Những ngày khi y mới thành hình người kia, cũng từng quán lấy Đạo trưởng kêu người làm đồ ăn cho mình.

Đạo trưởng tốt tính không chịu được việc y dây dưa, đi ra bờ sông bắt cá nướng cho y ăn.

Ngày đó ánh nắng cũng ấm giống như hôm nay vậy. Sườn mặt Đạo trưởng bị mặt trời phủ lên một tầng ánh sáng ấm áp hạnh phúc.

Bây giờ nghĩ lại, không ngờ dường như cách một thế hệ.

Trúc yêu nhắm mắt, lẩm bẩm: “Nếu người không quen biết ta, vì sao phải tới chăm sóc ta?”

Đạo trưởng nói: “Thời điểm ta đang tu hành bên trong hoa, làm phiền người chăm sóc mấy tháng, bây giờ nên là lúc để báo đáp.”

Trúc yêu đau xót trong lòng, cười nhẹ: “Thì ra là vì cái này...”

Y cực hận loại Đạo trưởng ôn nhu không đáng giá một đồng này, hận không thể la hét nổ Đạo trưởng bay đi, nổ đến rất xa.

Nhưng Đạo trưởng chợt ôm lấy y, lòng bàn tay tỏa ra kim quang ôn nhu, bảo bọc y và bọn nhỏ vừa ra đời ở bên trong mảnh ấm áp này.

Đạo trưởng ghé vào lỗ tai y, hơi nghi hoặc một chút hỏi: “Nếu người sẽ không chăm sóc hài tử, tại sao muốn sinh nhiều như vậy?”

Trúc yêu nhớ tới nguyên do mình mang thai sinh con hai lần, tức giận lẫn oan ức bức y cưỡng ép thân thể chưa khôi phục sau sinh nở nhắc lên một nguồn sức mạnh, một cái tát vỗ Đạo trưởng bay vào trong nhà nhỏ.

“Cút!!!!”

Đạo trưởng không đi, không chỉ không đi, còn ở bên ngoài bắt đầu chơi du hí cùng sáu người bạn nhỏ mới vừa hóa thành hình người trên bãi cỏ.

Mặt Trúc yêu đầy nước mắt, không biết là oán hay hận.

Hai canh giờ sau, Đạo trưởng đi tới, nói: “Canh có thể uống được rồi.”

Trúc yêu nhắm mắt tĩnh tu, mắt diếc tai ngơ.

Đạo trưởng trầm mặc một lát, tự mình múc một bát canh thịt thơm nức mũi, thổi thổi rồi dùng muôi đưa tới bên mép Trúc yêu, nói mà không có biểu cảm gì: “Uống.”

Trúc yêu nhắm mắt lại nói: “Không uống.”

Đạo trưởng nói: “Tại sao?”

Trúc yêu nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta hận người.”

Đạo trưởng choáng váng: “Tại sao?”

Trúc yêu mở mắt ra. Đạo trưởng đang dùng ánh mắt ngây thơ mờ mịt nhìn y, thật sự giống như hài tử không biết gì cả.

Đáy mắt Đạo trưởng mờ mịt mê hoặc là thật. Hắn thật sự không biết mình đã làm sai điều gì, mới khiến cho yêu vật ôn nhu tuấn mỹ này cố tình có ác cảm với hắn như vậy.

Nhưng hắn rất yêu thích Trúc yêu này.

Lúc hắn còn chưa hóa thành hình người, Trúc yêu này thường thường tưới nước cho hắn, tán gẫu cùng hắn, thổi sáo cho hắn nghe.

Vì vậy nên hắn yêu thích Trúc yêu này, thậm chí không nhịn được mà thân cận y, làm y vui lòng, bị một cái tát vỗ bay ra ngoài cũng không tức giận.

Trúc yêu ngưng ngưng hỏi: “Người thật sự không nhớ rõ?”

Đạo trưởng khẽ cau mày: “Ta chỉ nhớ rõ người.”

Trúc yêu xoắn xuýt mà cúi thấp đầu.

Đạo trưởng giơ tay, nhẹ nhàng vuốt sợi tóc rối bời trên trán Trúc yêu đến sau tai, kiên nhẫn nói: “Tuy người có tiên thể, nhưng sinh con là chuyện lớn, tổn thương đến tinh nguyên của người rất nhiều. Người không thể không ăn đồ ăn.”

Trúc yêu không thể kiểm soát được mà hăm sâu trong ôn nhu của Đạo trưởng.

Luôn là như vậy.

Mỗi lần đều như vậy.

Chỉ cần Đạo trưởng dùng ngữ khí sắc sảo mà mệnh lệnh với y, y sẽ không tự chủ bắt đầu hạ xuống đề phòng.

Trúc yêu kỳ quái mà nói: “Ta không thích người mặc quần áo này.”

Đạo trưởng nhắc ống tay áo lên nhìn một chút, không cảm thấy được bộ y phục này có cái gì không tốt, nhưng vẫn tốt tính hỏi: “Vậy người thích dạng gì?”

Trúc yêu nghĩ ra ý đồ xấu mà nói: “Đỏ.”

Đạo trưởng trầm mặc một lát, hỏi: “Người nghiêm túc?”

Trúc yêu gật đầu.

Đạo trưởng nói: “Chờ ta một lát.”

Trúc yêu đứng sững.

Đạo trưởng đi ra cửa phòng, huy tụ thi pháp.

Trong phút chốc toàn bộ rừng trúc ngàn dặm phủ thêm lụa hoa đỏ thắm, mênh mông cuộn cuộn đón gió bay lên. Mái nhà bằng lá hóa thành ngói vàng lưu ly với tường đỏ thắm, thêm một chữ Hỷ lớn dán trên khung cửa sổ. Cả màn trong phòng đều từ mảnh xanh biến thành đỏ sa, dây tua vàng óng và chuỗi mã não rũ xuống.

Những người bạn nhỏ chơi đùa trên đất nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu này, vui sướng nhảy dựng lên.

Đạo trưởng suy tư, tùy tiện vung tay lên, đám con nít lộn xộn lần lượt đổi lại thành y phục đỏ lụa mang đầy không khí vui vẻ.

Trúc yêu ngỡ ngàng mà ngồi ở trên giường, cảm giác một thân thanh y này của mình vô cùng không dễ chịu.

Cửa mở, Đạo trưởng mặc một thân hỉ phục chậm rãi đến, hỏi Trúc yêu: “Đẹp mắt không?”

Trúc yêu ngỡ ngàng mà gật đầu.

Xưa nay y chưa từng nghĩ tới bộ dáng Đạo trưởng mặc áo đỏ. Màu đỏ rực rỡ loá mắt chiếu lên gương mặt góc cạnh rõ ràng, một phen anh tuấn đặc biệt bức người.

Đạo trưởng giơ tay, y phục trên người Trúc yêu cũng hóa thành màu đỏ, tóc dài tán loạn cũng bị dây lụa đỏ buộc lên, lộ ra hai má ửng hồng.

Trúc yêu theo bản năng né về phía sau một chút, nhỏ giọng nói: “Kêu người đổi bộ quần áo mà thôi, sao lại làm ra tình cảnh lớn như vậy?”

Đạo trưởng nói: “Nếu không có động phòng hoa chúc, ta tuyệt đối không chịu mặc áo đỏ.”

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hắn đưa tay, tháo dây cột tóc của Trúc yêu xuống, thả ở trên cổ tay hai người.

Trúc yêu hơi ngửa đầu: “Ta... Ân... Ta...”

Đạo trưởng nói: “Dùng dây đỏ buộc hai người, xong lễ rồi.”

Trúc yêu sốt sắng khó giải thích được mà nháy mắt mấy cái: “Tạ...ân... Tạ Kiếm Nhai... Người rót cuộc là mất trí nhớ thật hay là giả vờ mất trí nhớ. Người... Ân...”

Đạo trưởng nói: “Ta nhớ tới chuyện lúc trước.” Ngón tay thon dài ấm áp của hắn chậm rãi phất qua lưng Trúc yêu, chậm rãi cởi bộ quần áo đỏ thẫm kia ra: “Mà ta biết, ta muốn ngươi, và ngươi cũng không định từ chối ta.”

Trúc yêu nhẹ nhàng giãy dụa kháng nghị: “Ta không có...”

Đạo trưởng nói: “Ta biết.”

Hắn nhẹ nhàng phủ người lên, như sợ đè nặng Trúc yêu vậy, chống đỡ thân thể rồi chậm rãi rơi xuống từng nụ hôn, lẩm bẩm: “Người tên là gì?”

Trúc yêu tức giận: “Ngay cả tên ta là gì người cũng không biết, liền muốn cùng ta làm chuyện như vậy?”

Đạo trưởng nói: “Không muốn nói thì thôi, ngược lại ngươi là người của ta.”

Nụ hôn rất ôn nhu, ôm ấp cũng rất ôn nhu.

Trúc yêu có chút hoảng hốt. Y không nhịn được nghĩ đến lần gặp mặt cuối cùng của mình và Đạo trưởng. Tên Đạo sĩ thô bạo kia vì cứu y, không để ý y kịch liệt phản đối, liền mạnh mẽ muốn y ở ngay trên bãi cỏ ngoài cửa.

Thật sự là tên Đạo sĩ làm người ta ghét, kẻ lớn như vậy...

Trúc yêu nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Ta gọi Thẩm Thanh Diễm.”

Đạo trưởng nói: “Ừm.”

Trúc yêu bất mãn: “Chỉ ừ một tiếng thôi hả?”

Đạo trưởng chen vào giữa hai đùi y, nghiêm trang hỏi: “Người muốn tán gẫu? Vậy thì vừa làm vừa tán gẫu đi.”

Làm cũng làm, tán gẫu cũng tán gẫu. Một đêm ấm áp, ôn lại giấc mộng cũ.

.....

Ngày thứ hai tỉnh lại, Trúc yêu sáng khoái tinh thần tiên khí dồi dào, cơ hồ muốn cưỡi mây đạp gió đi lên Thiên Cung chơi một chuyến.

Đám nhóc con mới vừa hóa thành hình người kia tự nhiên phát cuồng vây y lại, bi bô hô hào: “Cha, thổi sáo, thổi sáo.”

Trúc yêu còn có chút hoảng hốt.

Đám nhãi con này... Đều là con của y???

Nhưng vì sao y lại sinh ra một đám gấu trúc chứ???

Đạo trưởng cầm một cái giỏ lớn ngồi ở bờ nước, đem nhóm bánh bao thứ hai vừa ra đời ra lần lượt tắm rửa cho từng con.

Trúc yêu thổi ống sáo, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía Đạo trưởng bên dòng suối.

Đạo trưởng này, tính khí thật sự cực kỳ tốt.

Thật hiền lành thật săn sóc, cả động tác trên giường cũng không nhanh không chậm, để cho Trúc yêu có thời gian lấy hơi, thoải mái thư thả hưởng thụ chuyện đó.

Trúc yêu nhìn một chút liền thất thần.

Lẽ nào tên Đạo trưởng bước ra từ trong hoa này, thật sự không phải là Tạ Kiếm Nhai?

Buổi tối, nguyên thần Trúc yêu bay lên Cửu Trọng Thiên, tìm Hoa thần dò hỏi chuyện của đóa hoa kia.

Hoa thần đang uống say khướt một bên Dao Trì, mơ hồ không rõ ném giấy bút cho Trúc yêu, trong men say mông lung lầm bầm: “Người nói như vậy, ta làm sao nghe hiểu được là cái gì, người vẽ ra cho ta xem.”

Trúc yêu vẽ bộ dáng đóa hoa kia, đỡ Hoa thần mê man dậy: “Chính là cái này, Hoa Quân, Hoa Quân?”

Hoa thần vừa ngã đầu vào trong lồng ngực của y, ngủ say như chết.

Trúc yêu không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là để lại một phong thư, trước bình minh vội vã trở về trong thể xác ở núi Lịch Nhi.

Y mới vừa mở mắt ra, liền thấy Đạo trưởng đang nghiêm trang đứng ở bên cạnh nhìn mình.

Trúc yêu sợ hết hồn.

Đạo trưởng bình tĩnh nói: “Vừa này nguyên thần của người xuất khiếu.”

Trúc yêu khó giải thích được mà chột dạ: “Ta muốn xuống núi nhìn, không được sao?”

Đạo trưởng nói: “Người lại ngại ở trong núi buồn bực?”

Trúc yêu không chú ý tới chữ “Lại” hết sức quý dị kia, nhìn mấy đứa nhỏ xếp thành hai hàng ngủ ở trên giường thật đáng yêu, chợt nhớ tới lần đầu tiên y xuống núi, liền bị Đạo trưởng nhập ma bắt lại làm một trận ở trong sơn động.

Đám nhóc con nhỏ hơn một chút kia... Chính là mang thai vào lúc đó đi.

Trúc yêu nói: “Mấy đứa nhỏ này luôn luôn lớn lên trong núi Lịch Nhi, ta vẫn hay sợ chúng nó cảm thấy không được vui.”

Đạo trưởng nói: “Người muốn xuống núi, chúng ta liền xuống núi ở.”

Trúc yêu ngơ ngác, giơ tay xoa lông mày Đạo trưởng.

Mặt Đạo trưởng càng hơi ửng đỏ, cổ ý cau mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Trúc yêu cười khổ: “Tính khí người tốt như vậy, nhất định không phải là Tạ Kiếm Nhai.”

Khóe miệng Đạo trưởng run rẩy một chút, không có phản bác, chỉ nói: “Ngủ thêm một hồi đi, nguyên thần của người không về một đêm, thể xác cần thời gian dung hợp.”

Trúc yêu quả thật có chút buồn ngủ, nhưng y không chịu ngủ, nhỏ giọng lầm bầm: “Trời đã lập tức muốn sáng, nhóm lớn muốn ăn cây trúc, còn nhóm nhỏ kia muốn uống nước suối trên núi...”

Đạo trưởng nói: “Ta đi.”

Lúc này Trúc yêu mới yên lòng, ôm chăn ngủ say.

Đến khi y tỉnh lại, mấy đứa nhỏ đều được ăn no, gian nhà cũng đã được quét dọn sạch sẽ. Màn lụa đỏ đêm đó phát phối ngoài cửa sổ, Đạo trưởng ngồi dưới tàng cây gọt kiếm gỗ cho mấy đứa nhóc.

Trúc yêu khoác áo xuống giường, đứng ở trong gió kinh ngạc nhìn hình ảnh này.

Cái tên Đạo sĩ không rõ lai lịch kia, tại sao có thể khiến cho y vui vẻ đến mức hồn vía lên mây như vậy.

Đạo trưởng tĩa xong kiếm gỗ đưa cho một đứa, ngẩng đầu nói với Trúc yêu: “Ta chọn được mấy tòa nhà ở dưới chân núi, người xem một chút rồi tìm một căn mình thích đi.”

Trúc yêu mờ mịt chớp mắt. Y chỉ mới ngủ hai canh giờ mà thôi, Đạo trưởng đã chọn xong nhà để ở sau khi xuống núi?

Ôn nhu, sẵn sàng, dễ tính, làm việc chu toàn, tất cả đều thuận theo tâm ý của y.

Cùng với tên Đại sĩ ngang ngược muốn đi là đi kia không giống nhau một chút nào.

Nhưng trong lòng Trúc yêu lại nhịn không được mà có chút thất vọng.

Nếu như cái tên Đạo sĩ chán ghét kia ở đây, nhất định sẽ nói mà không có biểu cảm gì: “Không cho đi, cứ gốc ở trên núi đi.”

Đạo trưởng huy tụ. Mấy tòa nhà với hình dáng phân biệt hiện ra trong hư không, để Trúc yêu có thể xem rõ, chọn cho tốt.

Một chỗ là sơn trang ngoài thành, lớn vô cùng, còn có hồ nước với hòn non bộ tinh xảo.

Một chỗ là hào trạch trong thành ngay mặt tiền đường phố, nhà cao cửa rộng, náo nhiệt trong yên tĩnh, cũng vô cùng tự tại.

Một chỗ cuối cùng là một tòa viện ngói xanh cách phố xá sầm uất ba con phố, là kiểu viện tam tiến tam xuất*, một mặt thanh thuần, lại rộng rãi thoải mái.

(* Kiểu nhà thời xưa. Có ba sân: sân lớn trung tâm và hai sân nhỏ trước sau, từ ngoài vào có một cổng vào sân nhỏ, từ sân nhỏ có hai cổng vào sân lớn, Tương tự từ sân lớn có hai cổng ra sân nhỏ phía sau và qua một cổng để bước ra ngoài phố. – Baidu)

Trúc yêu nhìn trúng nơi cuối cùng kia, lại vẫn cứ cảm thấy đi cùng một người tương đối xa lạ đến ở trong một nơi xa lạ vô cùng không dễ chịu. Ý cố ý nhìn quanh một vòng, ông sáo hóa thành quạt xếp gỗ nhẹ lòng bàn tay, nói: “Hai chúng ta là nam nhân, mang theo nhiều đứa nhỏ như vậy, bị người nhìn thấy khó giải thích.”

Đạo trưởng nhíu mày: “Ý của người thế nào?”

Trúc yêu ho nhẹ một tiếng: “Tốt nhất... Tốt nhất là một nam một nữ... Có dáng phụ thê...”

Đạo trưởng gơ tay làm ra một tư thế thi pháp.

Trúc yêu sợ đến mức nhảy một cái về phía sau, không lẽ cái tên Đạo sĩ ngang ngược không biết lý lẽ này muốn biến y thành nữ nhân.

Không nghĩ tới Đạo trưởng chỉ liếc mắt nhìn y, tự mình biến hóa thành một nữ tử dáng người cao gầy dung mạo tú lệ, nhàn nhạt hỏi: “Như vậy được không?”

Trúc yêu đỡ cằm, một hồi lâu mới tỉnh lại: “Tốt... Rất tốt...”

.....
Một Thẩm thiếu gia từ nơi khác tới, mang theo thê nhi nô bộc của mình, cả đoàn người ồ ạt tiến vào một toà nhà lớn trong thành Diên Châu.

Tất cả người hầu của Thẩm thiếu gia đều mặc một thân thanh y xanh ngọc, gặp người liền cười ôn nhu lễ độ. Láng giềng phụ cận lập tức có đồn đại, nói Thẩm thiếu gia thật ra là hoàng tử Vương gia, người hầu huấn luyện nghiêm chỉnh như thế, còn không phải chính là đi ra từ trong cung sao?

Sau khi Trúc yêu nghe lời đồn đại liền vỗ bàn cười to. Vừa không chú ý, hai người hầu phía sau liền biến trở về nguyên hình, hai phiến lá trúc xanh tươi phát phơ rơi xuống đất.

Đạo trưởng biến hai người hầu kia ra lại, khuôn mặt lạnh đạm pha trà cho Trúc yêu: “Nếu người không thể khống chế pháp lực của bản thân được tốt, cũng không cần đồng thời điều khiển nhiều tới tở như vậy.”

Trúc yêu nói: “Ta chỉ là dùng pháp lực bảo trì hình người cho bọn họ mà thôi, đợi đến khi ta dùng tiên khí nuôi bọn họ tới ba, năm tháng, sẽ không còn tự mình hao tâm tổn sức nữa.”

Đạo trưởng nhìn nô bộc thanh y đang cùng bọn nhỏ chơi trốn tìm trong sân, nhìn lại yêu tiên ngàn năm đang hưng phấn đầy mặt trước mặt một chút, trong lúc nhất thời cảm thấy đau đầu.

Ban đêm, Trúc yêu liền nhớ tới lai lịch Đạo trưởng, cầm một bức tranh hoa thứ hai còn mới đi lên trời tìm Hoa thần.

Lần này Hoa thần thắng thần không ở nhà, tiểu đồng chi tử* ở trong phủ nói: “Hoa Quân hạ phạm, nói là đi tới núi Thanh Nguyệt tìm cổ nhân đòi nợ, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về.”

(*Là hoa chi tử hay còn gọi là hoa dành dành tu luyện thành người rồi làm tiểu đồng cho Hoa quân)

Hiện tại Trúc yêu rất không có thiện cảm với núi Thanh Nguyệt, nhưng Hoa thần là một tên có tính lang thang, nếu lần này tìm không ra hắn, lần sau không biết đã chạy đến trong góc nào tìm thú vui nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trúc yêu vẫn chọn đi tới núi Thanh Nguyệt.

Trong tiểu viện phía sau núi Thanh Nguyệt, vắng vẻ, chỉ có một bàn với hai băng ghế, một bình nước trà xanh với phân nửa.

Hoa thần thật sự đến đòi khoản nợ: “Hạt Tề liên ta cho người đâu rồi?”

Sư phụ mỉm cười: “Đó không phải là lễ vật Hoa Quân đưa ta sao, tặng quà như nước đã đổ ra, nào có đạo lý đòi lại?”

Hoa thần vỗ bàn đứng dậy, gào thét: “Đó là ta đưa cho người để bảo mệnh, người cái tên đạo sĩ vô liêm sỉ!”

Sư phụ chậm rãi ung dung châm trà, tự tay dâng lên đưa tới tay Hoa thần: “Hoa Quân chớ nổi giận.”

Hoa thần phìền muộn.

Tề liên là loại hoa tái tạo thân thể tốt nhất, tự tay hắn nuôi tám trăm năm mới có được một khóa hạt giống sống sót, liền nhanh chóng phái người đưa đến núi Thanh Nguyệt, ngàn lần căn dặn vạn lần khuyên bảo quý giá cỡ nào.

Nhưng cái tên đạo sĩ vô liêm sỉ này, qua tay liền dùng để cứu đồ đệ mình.

Hoa thần buồn buồn nói: “Ta cũng không có hạt Tề liên thứ hai cho người.”

Sư phụ nói: “Không sao, nếu như Hoa Quân chịu ở lại núi Thanh Nguyệt nửa ngày, với bản đạo mà nói, đã vượt qua vô số linh đan diệu dược.”

Một luồng tiên khí ôn nhu thanh nhã phát qua mặt, sư phụ nhíu mày: “Khách quý đến.”

Hoa thần nói: “Hắn tới tìm ta.”

Trúc yêu khoác lên thanh y ngọc quan nhẹ nhàng đi đến, mỉm cười chấp tay: “Chưởng môn, Hoa Quân, làm phiền.”

Sư phụ hòa khí nhắc tay áo: “Thỉnh.”

Trúc yêu nhìn hai người kia, bỗng nhiên có chút lúng túng kì lạ.

Y không biết chưởng môn núi Thanh Nguyệt và Hoa thần cư nhiên quen thân như vậy. Lúc này cả ba người ở cùng nhau lại làm cho y có loại cảm giác toàn thân phát sáng đến khó chịu.

Sư phụ nói: “Ta đoán, người đến là vì chuyện của Tề liên.”

Trúc yêu nói: “Ta còn không biết đóa hoa kia gọi là Tề liên.”

Sư phụ nói: “Tề liên là một loại cây kỳ trên Hoa Quân tự tay nuôi thành, chỉ kết hai hạt giống, một hạt trồng ở một bên Dao Trì, một hạt khác cho ta. Hoa này có thể tái tạo thân thể, chữa trị hồn phách, chỉ cần một tia tinh nguyên cũng có thể sống lại.”

Trúc yêu lẩm bẩm: “Cho nên... Người kia thật sự là Tạ Kiếm Nhai?”

Hoa thần ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ còn có thể không phải sao?”

Lúc này Trúc yêu mới chợt hiểu ra, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Người sống lại, có khả năng mất trí nhớ không?”

Hoa thần buông tay: “Không có công năng thần kỳ đó.”

Trúc yêu cắn nát răng: “Quấy rầy, cáo từ.”

Cái tên Đạo sĩ hồn trưởng kia, lại giả bộ mất trí nhớ lừa mình!!!

Sư phụ gọi y: “Người không hiểu kỳ chuyện khác sao?”

Nhưng Trúc yêu đã cười mây bay lên, bay lên đến chín tầng mây, không nghe thấy thanh âm của sư phụ.

Sư phụ thấy buồn cười: “Đã sinh hai ổ gấu trúc con rồi, tại sao cây trúc nhỏ này cũng không quan tâm đến thân thể của Kiếm Nhai một chút nào vậy.”

Hoa thần nhún vai: “Đại khái là đi theo đồ đệ ngốc của người đến mức ngốc thành một chỗ rồi.” Hấn đứng dậy muốn đi.

Sư phụ lưu hấn: “Hoa Quân, vội vã như vậy?”

Khuôn viện dạng tam tiến tam suất

8. Chương 8

Hoa thần nói: “Chỗ người không có rượu, ta không ở lại được.”

Sư phụ nói: “Hầu Vương trong núi Lịch Nhi thích ủ rượu, Hoa Quân có hứng thú theo ta cùng đi đòi một vò rượu trúc không?”

.....

Trúc yêu từ Cửu Trọng Thiên chạy đến núi Thanh Nguyệt, lại từ núi Thanh Nguyệt chạy về thành Diên Châu. Đến khi trận bão ba này xong xuôi, trời đã sáng.

Trên đất trống trong sân, hài tử lớn một chút đã bắt đầu theo Đạo trưởng học kiếm, nhỏ hơn một chút cũng xiêu xiêu vẹo vẹo mà bò trên đất, quơ quả đấm nhỏ góp phần trợ uy.

Đạo trưởng áo trắng như tuyết, kiếm vũ như gió, thần tình nghiêm túc dạy bọn nhỏ luyện kiếm từng chiêu từng thức.

Trúc yêu nhìn một màn ầm áp này, tức giận lại không giận nổi, hận cũng không thể nào hận.

Tên Đạo sĩ vô liêm sỉ này nói dối đến mắt cũng không chớp cái nào, ông trời lại như cố ý an bài si tình kiếp cho hắn, làm cho y tiến thoái lưỡng nan.

Đạo trưởng nhìn thấy Trúc yêu, thu hồi kiếm thế, kêu hạ nhân mang bọn nhỏ rửa mặt thay y phục ăn điểm tâm.

Đáy mắt Trúc yêu có chút phức tạp, ống sáo trong tay vô ý thức gõ vào lòng bàn tay từng nhịp từng nhịp một.

Đạo trưởng nắm tay y lên, nói: “Người đã một đêm không về.”

Trúc yêu kì diệu nghe ra được một chút tư vị u oán từ trong lời này, thật giống như mình là một con quỷ háo sắc lêu lổng nửa đêm đi ra ngoài, về nhà vừa vặn va vào thê tử hiền lương thực đức.

Trúc yêu mất công tốn sức thoát ra khỏi loại ảo tưởng quỷ dị này, y nghiêm túc hỏi Đạo trưởng: “Thật sự cái gì cũng không nhớ rõ?”

Đạo trưởng há miệng, do dự không có nói ra.

Đúng lúc này, một hạ nhân tiến vào: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, Trương viên ngoại đối diện muốn tới đây

bái phỏng hai vị.”

Đạo trưởng cấp tốc biến thành một nữ tử ôn nhu mỹ mạo xinh đẹp nho nhã, đứng ở phía sau Trúc yêu ôn nhu nói: “Mời hẳn vào đi.”

Trương viên ngoại cao chín thước tiếng như chuông lớn, trong tay mang theo hai mẻ cật dê mới, vừa vào cửa liền thẳng thắn cười to: “Hai vị, một chút lễ ra mắt. Tuy không nhiều thành kính nhưng là một chút tấm lòng, sau đó chúng ta chính là hàng xóm.”

Trúc yêu tiếp nhận hai mẻ cật dê kia, bị sự nhiệt tình của Trương viên ngoại cảm hoá, nụ cười cũng nhịn không được rực rỡ hơn: “Thỉnh, mau mời, hôm qua ta mới vừa ướp lạnh một vò rượu trúc tốt nhất, đang tính toán mời mấy vị đến nhà làm một buổi sum họp nhỏ, không nghĩ tới Trương viên ngoại tới cửa trước tiên.”

Trương viên ngoại xua tay: “Hôm nay không uống rượu được, về nhà sẽ bị mắng, có một việc đến nhờ các người một tiếng. Vợ ta trời sinh thích náo nhiệt, ba ngày sau muốn tổ chức thi hội hoa đào ở trong thành. Ta đi trên đường thấy được Thẩm thiếu gia và phu nhân đều là người có khí độ bất phàm, liền tự mình lại đây hạ thiệp mời, thỉnh hai vị nhất định phải tới thường thức.”

Tay trái Trúc yêu cầm cật dê tay phải nhận thiệp mời, liền nói nhất định đi, sau đó muốn mời Trương viên ngoại uống rượu.

Nói sao Trương viên ngoại cũng không chịu uống, khách sáo vài câu liền về nhà, hai chữ thê nô đều viết đầy mặt.

Đưa tiễn Trương viên ngoại nhiệt tình hiếu khách, Trúc yêu quay đầu lại nhìn Đạo trưởng vẫn luôn không nói một lời làm tròn bộ dáng cô dâu nhỏ ôn nhu, ho nhẹ một tiếng: “Được rồi, biến trở về đi.”

Đạo trưởng hỏi: “Người thật sự thích đi, vẫn chưa học được cách từ chối lời mời của người phàm.”

Trúc yêu cầm cật dê lúng túng quơ quơ: “Ở trong thành Diên Châu, tìm cặp cật dê mới thứ hai cũng không dễ dàng, không thể đi chơi một chút à?”

Đạo trưởng thân thủ: “Đưa ta.”

Trúc yêu nói: “Không phải là người muốn để người ta vút đi chứ?”

Đạo trưởng bắt đắc dĩ: “Lẽ nào người biết nên ăn vật này như thế nào sao? Đưa ta, ta đi làm cật xào hành cho người.”

Đợi đến khi món cật xào hành nóng hổi vào bàn, Trúc yêu như mới vừa tỉnh giấc chiêm bao, tàn bạo mà

nhìn Đạo trưởng: “Người lặp lại lần nữa cái gì người cũng không nhớ rõ thật sao?”

Đạo trưởng yên lặng bày bát đĩa.

Trúc yêu giận: “Tạ Kiếm Nhai! Người cho rằng ta mù sao, bộ dáng này của người giống như người bị đập đầu vậy đó.”

Có một số việc y không hỏi sư phụ và Hoa Quân, chỉ cần xác định Đạo trưởng chính là Đạo trưởng, chuyện còn lại, y nên tự mình giải quyết.

Đạo trưởng ngược lên, đẩy bát cơm nóng hổi đến trước mặt Trúc yêu, có chút mờ mịt nhẹ giọng hỏi: “Như vậy không tốt sao?”

Trúc yêu choáng váng.

Không có gì không tốt, hết thấy đều rất tốt.

Tên Đạo trưởng mọc ra từ trong hoa này dễ tính cực kỳ.

Nhưng y lại cảm giác thiếu mất điểm gì đó, ôn nhu thân mật mà y có được đều bị ngăn cách một tầng sương mù mỏng manh, yêu cũng yêu không chân thực, hận cũng không hận rõ ràng.

Trúc yêu nói: “Trước đây người không phải như thế...”

Đạo trưởng nói: “Ta nghĩ người sẽ khá yêu thích bộ dáng này.”

Trúc yêu nói: “Lúc ta mới vừa tỉnh lại, sư phụ của người nói cho ta, người mang đứa con út của ta đi. Cho nên ta suy nghĩ rất lâu, suy nghĩ người rốt cuộc là ai.”

Đạo trưởng trầm mặc hồi lâu, nhàn nhạt nói: “Người rời đi kia, là tâm ma của ta.”

Tâm ma kia tàn nhẫn, táo bạo, tràn đầy dục vọng chiếm hữu còn có khuynh hướng hủy diệt. Ngay trong khoảnh khắc hấn gần chết đã triệt để chia lìa khỏi hồn phách của hấn.

Tâm ma rời đi, lưu xuống nửa sợi tàn hồn này, nên chỉ còn lại có luyện ái vô tận và ôn nhu.

Đạo trưởng nói: “Ta nghĩ người sẽ càng yêu thích dáng dấp bây giờ của ta.”

Trúc yêu lắm lắm: “Nhưng thời điểm ta biết ngươi, tính tình của ngươi đã rất thối nát.”

Đạo trưởng cúi đầu không nói, thật sự càng giống cô dâu nhỏ bị rầy.

Trúc yêu nói: “Tâm ma của ngươi đi đâu rồi?”

Đạo trưởng trầm mặc một lát, bất đắc dĩ nói: “Nam Hoang, núi Quy Ma.”

Trúc yêu nói: “Ngươi đi cùng ta, dẫn hắc trở về.”

Đạo trưởng rất không tình nguyện.

Hắc đấu với Tâm ma của hắc hơn ngàn năm, ai cũng nhìn ai không vừa mắt.

Trúc yêu nói: “Đó là một phần của ngươi, đó cũng là ngươi.”

Đạo trưởng không muốn đi tới núi Quy Ma.

Hắc nói: “Ngươi và ta đều là tiên thể, đi tới chỗ hàng vạn yêu ma tụ họp mà tìm người, e rằng không hề thích hợp.”

Trúc yêu nói: “Ngươi không muốn?”

Hiển nhiên Đạo trưởng không muốn.

Cả một đời hắc luôn đấu tranh với Tâm ma, cho rằng sợi tâm ma này chính là đại địch trong cuộc đời hắc.

Bây giờ tỉnh lại một giấc Tâm ma đi xa, chính là một việc vui lớn trong đời người, làm sao hắc lại có thể nguyện ý đi tìm Tâm ma về.

Đạo trưởng quanh co lòng vòng, cuối cùng vẫn là không đành lòng ngỗ nghịch ý kiến Trúc yêu, bất đắc dĩ nói: “Ta phải người đi tới núi Quy Ma với ngươi, bọn nhỏ cần người chiếu cố, ta không thể đi.”

Lời nói này của hắc rất có vài phần tức giận, nhưng thần kinh Trúc yêu không nhạy bén, không hề phát hiện tâm tư nhỏ bé đó, hí ha hí hửng mà đem giao chuyện trong nhà cho Đạo trưởng, một thân một mình đi vào núi Quy Ma.

Núi Quy Ma tại Nam Hoang nằm ở cạnh biển phía nam. Mấy ngọn núi chen trong mây mù, ngày đêm nghe

thấy tiếng sóng lớn mãnh liệt.

Cây cỏ trong núi xanh rậm thâm sâu, mây mù bao phủ, ma khí phát vào mặt.

Trúc yêu là tiên thể đắc đạo, đi vào trong đó cảm giác vô cùng không khỏe.

Y tiện tay bắt được ma vật nhỏ, hỏi: “Người có gặp qua một tên ma vật như vậy không? Áo đen tóc đen, anh tuấn mỹ mạo, tính khí đặc biệt kém, gần đây nhất vừa mới đến núi Quy Ma.”

Ma vật nhỏ bị tiên khí ngập tràn trên người y làm cho sợ đến run lẩy bẩy, dùng sức lắc cái đầu khô quắt.

Trên núi Quy Ma có trăm nghìn yêu vật, làm gì có một yêu vật tuấn mỹ bức người tính khí nóng nảy khác lạ như tiên nhân nói, chớ nói chi là mới tới.

Trúc yêu cau mày, tiếp tục đi vòng quanh trong đỉnh Quy Ma, dè ra hỏi mười mấy con ma vật, vẫn không có người nào biết tung tích tâm ma.

Mắt thấy sắc trời bắt đầu tối, Trúc yêu không thể làm gì khác hơn là tạm thời lui về, để hừng đông ngày mai lại tính toán sau.

Lúc này, y chợt thấy một hài tử ba tuổi, đang ôm giỏ hoa quả bò lên trên núi, không cẩn thận té xuống.

Cũng không biết là đứa nhỏ nhà ai, cả yêu thuật cơ bản nhất cũng không biết, khóc lóc lăn từ trên núi xuống.

Trúc yêu nhanh chóng giơ tay tiếp được nhóc con kia.

Nhóc con ôm giỏ hoa quả trống không khóc thút thít: “Không có trái cây... Oa oa... Không có trái cây...”

Trúc yêu nhẹ dạ, nói: “Người hái trái cây ở đâu, ta mang người lại đó hái có được hay không?”

Hai tay nhóc con ôm cái cổ Trúc yêu, vừa đi vừa cần nắn.

Trúc yêu chậm rãi nghe hiểu. Đứa nhỏ này ở trên đỉnh núi Quy Ma, nơi đó có trái cây ăn ngon nhất.

Nhóc con thích một tiểu yêu ở dưới chân núi, nên mỗi ngày lén lút ôm giỏ hoa quả đưa xuống một ít cho con tiểu yêu kia ăn.

Trời đã tối dần, Trúc yêu hít sâu một hơi, cuối cùng ôm nhóc con kia đi lên đỉnh ngọn núi.

Nhóc con làm nũng không chịu xuống, Trúc yêu không thể làm gì khác hơn là dùng phép thuật giúp nó hái trái cây.

Một lớn một nhỏ đang chơi vui vẻ, trong rừng sâu bỗng nhiên tràn ngập sương mù đen thẳm âm u, ma khí khủng bố cuộn cuộn bay tới.

Sự run rẩy quen thuộc xâm chiếm mỗi một tác da thịt của Trúc yêu, y theo bản năng muốn trốn.

Nhóc con nhảy xuống từ trong lồng ngực Trúc yêu, lao đảo chạy vào bên trong màn sương mù đen thẳm kia, vui vẻ hô to: “Cha!”

Trúc yêu chạy tới cùng với đứa bé kia.

Sương mù đen thẳm đầy trời che mất núi Quy Ma, cũng che mất thân ảnh thanh y như ngọc của Trúc yêu.

Địa hình bên trong núi Quy Ma quỷ dị, núi đá cây cỏ biến thành trận pháp thiên nhiên.

Trúc yêu không biết tại sao mình lại theo sát thân ảnh nho nhỏ kia đi vào trong, ở trong sương mù gọi vào hư không: “Là người sao? Tạ Kiếm Nhai? Là người sao!”

Trong bóng tối truyền tới một âm thanh âm trầm: “Đừng dùng cái tên của gã đạo sĩ hỗn trưởng kia gọi ta.”

Trúc yêu mừng rỡ quay đầu lại: “Là người!” Lại chỉ thấy tầng sương mù đen tối khổng lồ cuộn cuộn bao phủ tới, tàn nhẫn ném y lên trên tảng đá lớn.

Trúc yêu rơi đến hoa mắt váng đầu, cũng không phải đau, y có chút tức giận: “Ta tới tìm người!”

Sương mù dày che kín bầu trời, đưa tay không thấy được năm ngón.

Bên trong một mảnh tăm tối, thanh âm trầm thấp của tâm ma lơ lửng không cố định, lạnh lùng vang ở bên tai: “Người tới tìm ta, hay là tìm cái tên đạo sĩ hỗn trưởng mất hết pháp lực kia?”

Trúc yêu tức giận: “Các người không phải là một người à!”

Mỹ nhân ôn nhu hiền lương thực đức tam tông tứ đức trong thành Diên Châu và Ma vật âm u âm dương quái khí trên núi Quy Ma, đều thật sự làm cho y cảm thấy cực kỳ biệt nữ.

Người trong lòng Trúc yêu, vốn là Đạo trưởng Tạ Kiếm nhai, cái người vừa biết săn sóc vừa khó chịu.

Tâm ma tức giận: “Không phải!”

Hắn với tên đạo sĩ hồn trưởng kia mới không phải là cùng một người.

Một nguồn sức mạnh tuôn ra từ bên trong sương mù đen thẳm, tàn nhẫn đè ép Trúc yêu đang thấp giọng.

Tâm ma gào thét: “Cái tên đạo sĩ kia giết người! Hắn giết người!!!”

Trúc yêu nằm trên đất, một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống từ bên trong sương mù, rơi lên trên mặt y.

Tâm ma ôm thân thể Trúc yêu thật chặt, bên trong tiếng gào mang theo đau đớn tan nát cõi lòng: “Hắn giết người, ta muốn giết hắn!”

Trúc yêu giơ tay muốn bắt được Ma vật không thấy tăm hơi trong sương mù: “Không... Không phải...”

Bỗng nhiên lại không thấy Tâm ma, lại biến mất ở trong sương mù.

Trúc yêu bị vây ở bên trong sương mù đen thẳm, vội vàng gọi: “Tạ Kiếm Nhai!”

Khí tức lạnh như băng từ sau cổ bay lên, một luồng ma khí khiến người run rẩy tầng tầng đặt Trúc yêu trên một cái cây.

Âm thanh trầm thấp âm u tiến vào lỗ tai Trúc yêu, tâm ma nói: “Người tìm đến ta làm gì? Có phải là tên đạo sĩ vô liêm sỉ pháp lực thật lùi kia, ngay cả chuyện này cũng không thỏa mãn được người?”

Trúc yêu bị ép nằm nhoài trên cây lớn, một thân áo xanh nát vụn hết mức, lộ ra cặp mông tròn trắng như tuyết.

Kẻ vật thô to cứng cáp không giống người, tàn bạo đi vào, trướng đến mức Trúc yêu không nhịn được khóc kêu thành tiếng: “A...”

Tâm ma cười lạnh: “Khá lớn sao? Hài lòng không? Vậy thì ăn thật ngon cho ta!”

Trúc yêu bị làm đến tràn ra nước mắt: “Vô liêm sỉ... A... Sao người lại lớn như vậy... Ân... Không chứa nổi... Quá lớn...”

Tại sao cái thứ này của Tâm ma so với trước đây còn muốn lớn hơn, bụng cũng muốn bị chọc thủng.

Trúc yêu bị Tâm ma đặt trên cây mạnh mẽ làm một trận, khóc lóc ngắt đi.

Chờ khi y tỉnh lại, đã nằm ở bên trong hang núi, Tâm ma không thấy tăm hơi từ lâu.

Eo chân Trúc yêu bủn rủn, cục nhỏ sưng đau, kể cả đứng lên cũng loạng choạng loạng choạng gian nan vạn phần.

Nhưng cái tên Ma vật hỗn trưởng kia, lại không thấy.

Cứ như vậy vút y ở đây, biến mất không thấy.

Trúc yêu khuyên chính mình cần phải phấn nộ, cần phải đi ra ngoài tìm tên Ma vật hỗn trưởng kia đánh một trận tới bời, hoặc là thắng thần quay đầu bước đi, coi như xưa nay chưa từng tới nơi này bao giờ.

Nhưng trong lòng y lại vô cùng khổ sở, mũi đau nhức một trận, khóe mắt ôn nhuận từ trước đến giờ vẫn luôn mỉm cười lại tràn ra giọt nước mắt như ẩn như hiện.

Trúc yêu nghẹn ngào nhắm mắt lại: “Khốn nạn...”

Trúc yêu kéo thân thể trần như nhộng uể oải chậm rãi đi ra sơn động, gơ tay hái được một mảnh lá cây hóa thành quần áo tạm thời che đậy thân thể.

Y nên trở về sao?

9. Chương 9

Trúc yêu ngẩng đầu.

Trên đỉnh đầu, sương mù đen thẳm tản đi từ lâu, ánh sáng mặt trời chiếu lên núi Quy Ma, ấm áp giống như những địa phương khác.

Y nhớ tới giọt nước mắt kia.

Thời điểm bọn họ gào thét lẫn nhau, đêm qua bên trong sương mù tối tăm tràn ngập khủng bố, có một giọt lệ rơi vào trên mặt y.

Ma vật, sẽ rơi lệ sao?

Trúc yêu cười khỏ, mỗi một ngồi dưới tàng cây, bắt đầu thổi sáo.

Một khúc Trường Dạ Vĩnh Huy lạnh lẽo vắng vẻ. Dưới ánh mặt trời, giai điệu cũng thấm vào một chút nhu hòa long lanh, chim chóc trên núi từ trên cành thò đầu ra, tò mò lắc đầu vui vẻ.

Một khúc chưa xong, Trúc yêu thấy được một tia sương mù đen đen mỏng manh.

Sợi sương mù như ẩn như hiện ở trong bụi cỏ. Bởi vì quá mức mỏng manh tinh tế, nếu không nhìn kỹ cơ hồ không nhìn thấy.

Trúc yêu dừng ca khúc lại, đứng dậy khắp khềnh đi tới chỗ sợi sương mù kia.

Sợi sương mù nhận ra mình bị phát hiện, nhất thời thu về trong bụi cỏ.

Trúc yêu tức giận, nghẹn ngào gọi: “Người đứng lại đó cho ta!”

Y lão đảo vọt vào trong bụi cỏ, sợi sương mù kia cũng càng chạy càng nhanh.

Mông Trúc yêu vẫn còn đau, dưới chân thì mềm nhũn, cứ thế ngã một trận vào trong rừng sâu, cái trán nặng nề đập vào trên tảng đá.

Trúc yêu dựa vào cơn đau này, tùy ý nước mắt trong mắt rơi xuống, nghẹn ngào lẩm bẩm: “Người có thể có một ngày không vô liêm sỉ như thế hay không...”

Sương mù đen thẫm tràn ra từ trong rừng sâu, đỡ Trúc yêu dậy từ trên mặt đất.

Ở nơi không gần không xa, vang lên âm thanh âm trầm của Tâm ma: “Người đi đi.”

Trúc yêu nói: “Người cho rằng ta tới nơi này là vì cái gì?”

Tâm ma trầm mặc một lát, buồn buồn nói: “Ta trả đứa nhỏ lại cho người. Hiện tại nó đang chơi đùa với con tiểu yêu tinh kia ở dưới chân núi đây.”

Trúc yêu cũng trầm mặc.

Núi Quy Ma, một đoàn sương mù đen thẫm lúng túng bay tới bay lui dưới ánh mặt trời.

Trúc yêu nói: “Tạ Kiếm Nhai...”

Tâm ma giận: “Ta không phải Tạ Kiếm Nhai!”

Trúc yêu cũng giận: “Được! Người không phải! Vậy tại sao người... tại sao muốn đối với ta... như vậy...”

Tâm ma nói: “Ta thấy dung mạo người dễ nhìn, liền tùy tiện dè thôi, người chớ để ở trong lòng.”

Cả giận Trúc yêu cũng không giận nổi.

Y ngơ ngác nhìn đoàn sương mù kia, một lúc lâu, cười khổ: “Vậy tốt nhất đời này người cũng không cần gặp lại ta!”

Trúc yêu lau đi nước mắt trên khóe mắt, quay người mà đi.

Tâm ma cuống lên: “Không cho đi!”

Ma khí điên cuồng quần lấy y, trối Trúc yêu lại quần vào trên cây.

Trúc yêu bị ghìm đau đớn, nghẹn ngào mắng: “Người vô liêm sỉ!”

Tâm ma rống: “Ta sẽ không trở về cùng người để hợp thể với tên đạo sĩ hỗn trưởng kia, cũng không cho người đi!”

Hắn chán ghét tên đạo sĩ đàn ông nghiêm kia. Thanh Diễm là của hắn, từ đầu chính là của hắn!

Một tiên một ma giăng co ở núi Quy Ma. Bỗng nhiên trên trời giáng xuống một đường khí chính đạo mạnh mẽ, bắt ngờ bổ bay hơn phân nửa sương mù.

Trúc yêu nhân cơ hội thoát khỏi trối buộc của Tâm ma, chạy như bay đến phương hướng của Tâm ma.

Sương mù tối tăm tản ra, dần dần lộ ra thân ảnh Tâm ma.

Một con gấu trúc to mọng ngồi ở trên tảng đá, nghiêm trang mặc một thân quần áo đen như mực.

Thần chí Trúc yêu hoảng hốt nghĩ.

Được rồi, ít nhất y cũng biết vì sao tối hôm qua kê của Tâm ma lại bỗng nhiên biến lớn như vậy.

Ánh mắt Trúc yêu quá phức tạp.

Tâm ma then quá hóa giận: “Ngươi còn nhìn!”

Trúc yêu ngửa đầu.

Sư phụ Đạo trưởng với bạch y tung bay từ trên trời giáng xuống, phát trần trong tay thu vào trong lòng: “Vô Lượng Thọ Phật.”

Tâm ma kéo thân thể to mọng, loạng choè loạng choạng bất đắc dĩ leo xuống từ trên tảng đá, vụng về khom người, kéo dài cổ họng gọi: “Sư phụ —— “

Được rồi, ta một chút cũng không mắc cười đâu:)))

Sư phụ nhin cười, vung phát trần lên, biến Tâm ma lại thành dáng dấp anh tuấn cao to âm lãnh ngọc thụ lâm phong.

Tâm ma thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn nói: “Đa tạ sư phụ.”

Trúc yêu có cảm giác ngổn ngang khi nhìn dáng dấp cao thẳng oai hùng của Tâm ma. Hình ảnh con gấu trúc to mọng tròn vo kia còn ở trong đầu chưa có tản đi.

Sư phụ ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Ngươi tới núi Quy Ma đã nhiều ngày, vì sao còn không chịu trở lại?”

Tâm ma quay đầu lại liếc mắt nhìn Trúc yêu một cái, nói: “Sư phụ, ta muốn lưu lại núi Quy Ma.”

Sư phụ nhíu mày: “Ồ?”

Tâm ma khẽ cắn răng, bỗng nhiên cong gối quỳ xuống: “Sư phụ, ta hối hận rồi.”

Trúc yêu tiến lên một bước: “Đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Sư phụ liếc mắt nhìn Tâm ma quỳ trên mặt đất, kể một câu chuyện cho Trúc yêu.

Ba ngàn năm trước, đất và nước mới được hình thành, tiên giới còn chưa có định ra quy củ vượt kiếp khó

khăn để lên tu vi. Nếu như yêu vật thể gian muốn trở thành tiên, cũng chỉ có một biện pháp:

Tu vô tình đạo.

Yêu vật trời sinh thất tình lục dục dồi dào, so với người càng khó chặt đứt tình căn, vì vậy tiến hành tu hành cũng đặc biệt khổ cực.

Để thành tiên, trước tiên cần phải tu luyện ra một nhân cách phân liệt, phòng ngừa khả năng hấn vì thất tình lục dục dẫn đến tổn hại tu vi trong một khắc, sớm ngăn cản hấn.

Trúc yêu ngơ ngác nhìn sư phụ, nửa ngày nói không ra lời.

Tâm ma biệt nữ ngồi ở trên tảng đá đón gió, bày ra một tư thế bạo ngược ngang tàn, không nhin được nói: “Biết chưa, ta mới là nguyên chủ.”

Sư phụ nói: “Kỳ thực không phải.”

Sư phụ nói: “Ngày xưa Kiếm Nhai đến môn hạ ta cầu đạo, đang tu hành đến bình cảnh, một nửa là tâm đạo, một nửa là yêu hồn. Hấn thống khổ bất kham cầu ta điểm hóa, ta khuyên hấn làm theo tự nhiên, hấn không chịu, chính mình phong ấn yêu hồn ở nơi sâu xa trong tâm hồn, không bao giờ chịu thả ra.”

Tâm ma thấp giọng nói: “Ta hối hận rồi.”

Sư phụ nói: “Vậy vì sao ngươi không chịu trở lại đối mặt với tâm đạo của ngươi?”

Tâm ma nói: “Ta và hấn, nhìn nhau không vừa mắt, cả hai không gặp là tốt nhất.”

Sư phụ hỏi: “Vậy Thanh Diễn thì sao? Ngươi kêu y làm sao giải quyết?”

Tâm ma há há mồm, nói không ra lời, bộ dạng anh tuấn hung hăng cúi đầu cụp tai, càng giống như một con gấu trúc oan ức lóng ngóng.

.....

Trong nhà ở thành Diên Châu, Trương viên ngoại nhà cách vách đang đưa tới hai cái hồ tiên. (**Dương vật của hổ*)

Đạo trưởng hóa thành nữ tử ôn ôn nhu nhu nhận lấy, đáp lễ Trương viên ngoại bằng một vò rượu gân long.

Trương viên ngoại mang theo rượu vừa ra cửa, lại nhìn thấy Thẩm thiếu gia mang thê tử đang từ đầu phố đi tới đây.

Trương viên ngoại trợn mắt lên, một phút chốc nhìn đầu phố một phút chốc nhìn đại môn Thẩm gia.

Này này này này này này???

Thẩm thiếu gia mang theo thê tử ôn nhu xấu hổ của y cưỡi ngựa tới đây, cười tủm tỉm chào hỏi: “Trương đại ca.”

Đầu óc Trương viên ngoại mơ hồ: “Vừa nãy... Vừa nãy đệ muội không phải đang ở nhà sao?”

Sắc mặt Trúc yêu liền xanh, cuống quýt giải thích: “Đây là muội muội của thê tử, mới từ kinh thành tới.”

Tâm ma ngồi trên lưng ngựa, mặt không thay đổi gật gật đầu.

Đầu óc Trương viên ngoại đang kéo dài, thuận miệng nói: “Thực sự là phong hoa khác nhau, tuyệt sắc song xu.” (* *Song xu: Hai thiếu nữ đẹp*)

Mặt Tâm ma nhất thời trở nên đen hơn so với quần áo: “Hắn đẹp hơn ta?”

Vừa dứt lời, Tâm ma liền hận không thể dùng một móng vuốt cào mình chết.

Hắn lại nói hừ nói vượn cái gì a!

Gương mặt anh tuấn hàm hậu của Trương viên ngoại kinh ngạc trệ một chút, nhưng hắn lập tức đổi thành một nụ cười ngâm hiểm ý: “Thẩm lão đệ, ta hiểu, ta hiểu. Không quấy rầy, qua mấy ngày lại cùng nhau tụ họp uống chén rượu một chút a!”

Lời còn chưa dứt, thân thể cao to cường tráng của Trương viên ngoại đã linh hoạt chui vào trong sân mình.

Tâm ma nghiêm mặt hỏi Trúc yêu: “Người không phải nói hắn cũng biến thành đáng vẻ này sao?”

Trúc yêu đau đầu đỡ trán: “Trương đại ca nói mấy lời khách khí thôi, người tiếp miệng làm gì.”

Nhóc con trong lồng ngực Tâm ma mờ mịt nháy mắt, không biết đã xảy ra chuyện gì thú vị.

Trúc yêu thở dài: “Không nghĩ tới sẽ ở cửa đình Trương đại ca, lần này tốt rồi, ta nên giải thích chuyện

đón em vợ đến nhà ở như thế nào đây?”

Tâm ma trầm mặc một lát, nói: “Người không cần giải thích, tự hấn đã có ý nghĩ.”

Tiến vào trong nhà, Tâm ma lập tức biến trở về thân nam tử, móc nhĩ tử từ trong tay áo ra, nắm sau gáy để dưới đất.

Cái đứa nhỏ nhất này đã từng chơi đùa cùng với các ca ca hơn trăm năm, chỉ cần một chút cũng đã nhận ra nhau, vui vui vẻ vẻ chạy vào trong đám nhóc con kia chơi.

Đạo trưởng bạch y dẫn bọn nhỏ trồng cây, gieo xuống một gốc cây trúc miêu xanh tươi.

Trúc yêu hỏi: “Trồng cái này làm cái gì?”

Đạo trưởng nhẹ nhàng nhàn nhạt mà nói: “Thế gian khói lửa quá nặng, không thể so với trong núi. Gieo một ít trúc xuống, người và chúng nó thử giao hòa hợp khí lẫn nhau, có lợi cho người tu hành.”

Đạo trưởng thấy được Tâm ma phía sau Trúc yêu, đồng tử chợt lạnh rất nhiều.

Tâm ma hừ lạnh một tiếng, ngồi chồm hồm trên mặt đất bắt đầu đào hầm trồng cây.

Trúc yêu đến xem mấy đứa nhỏ.

Đạo trưởng nhìn bóng lưng Trúc yêu, nhàn nhạt nói khẽ với Tâm ma: “Nếu người không muốn trở về, vì sao còn phải quay về?”

Tâm ma nói: “Mấy cây trúc, giờ tay là có thể gieo xong, tại sao người lại ngồi xỏm ở đây đến mức thành một thân bùn hôi?”

Đạo trưởng không tiếp tục nói nữa, cắt sửa lá khô trên cây trúc.

Trúc yêu quay đầu lại, nhìn hai nam nhân một đen một trắng kia ngồi xỏm ở bên tường, đang quơ xẻng nhỏ và cây kéo nhỏ bắt nạt hàng trúc kia.

Trong lòng y có chút hoảng hốt.

Chuyện này... Thật sự là một người sao?

Bọn họ còn nguyện ý biến thành một người kia một lần nữa sao?

Đêm khuya, Trúc yêu hơi mệt một chút, từ rất sớm đã nằm ở trên giường xem thoại bản.

Trương viên ngoại nhà cách vách và vợ hắn đều là người kì lạ, vợ vết không ít thoại bản độc lạ cho y mượn xem.

Tâm ma và Đạo trưởng vẫn còn trồng cây ở trong sân, cũng không biết trồng mấy cây trúc kia có bao nhiêu khó, dẫn vật một tiên một ma từ buổi trưa đến trời tối còn chưa có trồng xong.

Trong sân tối đen, người hầu và bọn nhỏ đều trở về phòng, đang ngủ.

Hai thân ảnh cao to một đen một trắng ở trong viện tương đối đối lập, tay áo phiêu phiêu, sắc mặt âm lãnh.

Tâm ma nói: “Ta đi tới.”

Đạo trưởng nói: “Ta đi tới.”

Tâm ma nói: “Người có tin ta đánh cho người hồn phi phách tán hay không.”

Đạo trưởng nói: “Nếu người vẫn làm theo ý mình như cũ, ta vẫn còn có thể phong ấn người ở nơi sâu xa trong tâm hồn.”

Trầm mặc, yên lặng một hồi.

Tâm ma nói: “Người độc chiếm Thanh Diễn đủ lâu.”

Đạo trưởng nói: “Ta giữ Thanh Diễn 120 năm, là người phá thân thể hắn.”

Tâm ma nói: “Người muốn thể nào?”

Đạo trưởng nói: “Một, ba, năm người tới. Hai, bốn, sáu ta tới.”

Tâm ma cười lạnh: “Ngày hôm nay là mừng một.”

Đạo trưởng bình tĩnh mà nói: “Đúng.”

Tâm ma âm u mà nói: “Ta không chấp nhận cái an bài này.”

Đạo trưởng ngửa đầu: “Còn lộn xộn nữa thì trời đã sáng rồi.”

Tâm ma khẽ cắn răng: “Được, vậy thì cùng nhau.”

Trúc yêu xem hơn phân nửa thoại bản, có chút mệt mỏi, buồn ngủ dựa ở trên giường.

Cửa phòng ngủ “Kẹt kẹt” một thanh âm vang lên, một người chậm rãi đi tới.

Trúc yêu ngẩng đầu.

Mờ nhạt dưới ánh nến là gương mặt anh tuấn thâm thúy của Đạo trưởng, thần tình trong con người có chút lãnh, không nhìn ra rốt cuộc là ai.

Trúc yêu mơ mơ màng màng nhìn sang: “Người là...là người nào...”

Đạo trưởng ôm lấy bờ vai y, cúi người hôn lên, lẩm bẩm: “Chính là một người người rất muốn.”

Trúc yêu đang nằm bên trong đệm chăn, thanh y dần dần bị lột xuống, lộ ra một thân da thịt thon dài trắng nõn. Y đỏ mặt tùy ý Đạo trưởng muốn làm gì thì làm, lẩm bẩm: “Các người... Ân... Làm hòa rồi?”

Đạo trưởng đẩy cái mông của y ra để lên, cả cây đại kê tráng kiện đi vào: “Tạm thời.”

Trúc yêu nắm đệm chăn dưới thân thật chặt, khó chịu mà nức nở: “Làm sao... Ân... Biến thành hình người... rồi... A... Vẫn lớn như thế... Chậm một chút... Chậm rãi... A...”

Trong nhà Thẩm gia bên này, Thẩm thiếu gia đang bị làm đến vừa khóc vừa kêu.

Trương viên ngoại sát vách đang ôm vợ hân hưng phấn tán gẫu đủ chuyện: “Thiều Khanh, Thẩm lão đệ sát vách kia, nhìn thấy một người ôn nhu nhã nhặn như vậy, cư nhiên cưới một đôi tỷ muội xinh đẹp đó!”

10. Chương 10: Phiên Ngoại. Hoa Tỷ Muội

Lý Thiều Khanh thích náo nhiệt, loại náo nhiệt này bao gồm rất nhiều chuyện, ví dụ như hội thơ đào hoa hay tán gẫu với hàng xóm cách vách.

Tướng công Trương đại cầu của nàng thành thật vui vẻ nói, Thấm công tử ôn tồn lễ độ cách vách kia, cười một đôi mỹ nhân song sinh mỗi người mỗi vẻ.

Lý Thiều Khanh nhượng mảy: “Ngươi hâm mộ?”

Trương đại cầu sợ tới mức tưới hết nửa bình rượu vào trong lỗ mũi, ho khan đến trời đất u ám ủy khuất nói: “Tức phụ nhi..... Ngươi..... Khụ khụ..... Ngươi nghĩ cái gì vậy..... Khụ khụ.....”

Lý Thiều Khanh hầm hừ mà giúp tên trứng thối ngu xuẩn này lau mặt: “Vậy tại sao ngươi vừa nói đến hai mắt liền tỏa sáng?”

Trương đại cầu ôm eo nhỏ của tức phụ nhi, sờ qua những chỗ thật không đứng đắn, hắc hắc cười nhẹ: “Ta đang hận chính ta không thể biến thành hai người, hầu hạ tức phụ nhi dâm dăng của ta”

Lý Thiều Khanh nhảy dựng lên ném khăn lông vào ngực Trương đại cầu, vừa xấu hổ lại vừa tức giận: “Rõ như ban ngày, ngươi cái tên trứng thối lớn!”

Trương đại cầu không thuận theo không buông tha mà ôm tức phụ nhi muốn thân thân: “Đây là sân nhà mình, ta muốn làm tức phụ nhi của mình, không được sao?”

Lý Thiều Khanh đỏ mặt mềm nhũn ở trước bộ ngực rộng lớn rắn chắc của tướng công, ngón tay trắng nhỏ véo râu trên cằm Trương đại cầu: “Đại cầu..... Đừng..... Ân.....”

Một tay Trương đại cầu ôm eo nhỏ tức phụ nhi một tay vón vào trong quần áo tức phụ nhi bắt đầu sờ soạng, bên tai nói chút lời nói thô tục: “Tức phụ nhi, mong ngươi lại lớn, có cần tướng công xoa cho ngươi hay không?”

Lý Thiều Khanh đỏ mặt ngại ngùng, thanh âm cũng mềm như bông mà nói: “Ngươi..... Ngươi sờ sờ thôi..... Cái khác..... Ân..... cái khác không được.....”

Trương đại cầu nói thầm: “Đây là sân nhà mình tức phụ.....nhi.....”

Hắn cứng đờ giữa đầu.

Trên tường viện, mấy đứa nhỏ ba bốn tuổi chĩnh chĩnh tề tề ngồi một hàng, đang đồng loạt nghiêng đầu xem trò chơi người đánh người nhào nhào này, bấy đôi mắt to vô tư trong sáng tràn ngập tò mò.

Mắt chó Trương đại cầu tối sầm, chạy nhanh dùng khăn che đôi mắt tức phụ nhi lại, ôm vào trong phòng.

Lý Thiều Khanh nắm quần áo hắn mờ mịt hỏi: “Ngươi đang làm gì vậy?”

Trương đại cẩu chột dạ, ra vẻ trấn định mà nói: “Chơi trò chơi đặc biệt.”

Tuyệt đối không thể để tức phụ nhi thấy đám nhóc con kia.

Da mặt tức phụ nhi nhà hắn rất mỏng, nếu biết được chuyện này còn không xấu hổ đến chết.

Vì thế Lý Thiều Khanh chưa bao giờ biết về hàng ánh mắt vô tư trong sáng tò mò trên đầu tường kia.

Trong lòng Trương đại cẩu lại thẳng thắn nói thầm, nhìn một đám nhóc con kia cũng chỉ mới ba bốn tuổi thôi, sao có thể bò lên trên đầu tường cao như vậy?

Thảm gia cách vách, Trúc yêu đang đen mặt xách từng đứa từng đứa xuống.

Đạo trưởng tiên khí phiêu phiêu đứng ở dưới chân tường, xếp mấy đứa con trai ngồi thành một hàng ngoan ngoãn.

Trúc yêu xách con xong, nghiêm túc nói: “Không được tiếp tục bò lên trên tường, nghe lời, ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Đứa nhóc lớn nhất kia nhấc tay, dùng âm thanh non sữa nói: “Cha, chúng ta không phải bò lên.”

Trúc yêu: “???”

Đám nhóc con cười xấu xa cùng nhau kêu lên: “Chúng ta bay lên!”

Trúc yêu: “Cũng không cho bay!”

Y có chút đau đầu, đàn nhóc con quậy phá như vậy, sớm muộn gì cũng bị hai phu thê cách vách kia nhìn ra manh mối.

Đạo trưởng giữ vẻ mặt thanh lãnh xuất trần đi tới, giơ tay bỏ thêm một đạo kết giới ở trên tường, thanh âm trầm trầm mà nói: “Rời khỏi kết giới này các người lập tức biến về nguyên hình. Biết khi phạm nhân thấy nguyên hình các người sẽ làm cái gì không?”

Đám nhóc con bị bộ dáng nghiêm túc của hắn dọa sợ rồi, ngồi thành một hàng run bần bật chờ ở bên dưới.

Nhưng Đạo trưởng lại không chịu nói nữa, phất trần vung lên thu về trong tay áo, ôm lấy Trúc yêu rồi đi.

Loại đe dọa nửa vời này thành công để lại đủ lượng bóng ma ở trong lòng đám nhóc con.

Bọn nó mặc niệm trong lòng, về sau vẫn không nên trộm chạy ra ngoài chơi.

Mặt Đạo trưởng không có biểu tình nói: “Ta phái người đi tới núi Lịch Nhi lấy hai vò rượu, buổi tối mời phu thê Trương gia lại đây ăn cơm.”

Trúc yêu nói: “Mời người thật ra cũng không khó, nhưng mà có một vấn đề.”

Đạo trưởng: “Sao?”

Trúc yêu chỉ chỉ mặt Đạo trưởng: Hiện tại ngươi là tỷ tỷ, hay là muội muội?”

Hoàn rồi nha

Thật cảm động khi hoàn được bộ thứ hai ~

Tại vì bị boom 1 bộ nên khủng hoảng tinh thần để lại bóng ma rồi.

Cái phiên ngoại này thật ra do ta email một người mới có được, thật cảm tạ mà. Ngàn hun hun nào ~ o(3)o

Hoàn rồi tiểu đương gia thật vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-truc-yeu>